

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SHIFTERS SHORT STORY

INCLUDES AN EXCLUSIVE EXCERPT FROM THE UPCOMING SHIFTERS SPINOFF NOVEL!



HUNT

RACHEL VINCENT

Unofficial PDF Epub at http://www.shiftersnovels.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AV

Bir Şekil Değiştirenler

Kısa Hikayesi Yazan

Rachel Vincent

Metnin telif hakkı © 2014 Rachel Vincent'a aittir.

Kapak resmi telif hakkı © 2014 Killswitch Media

Smashwords tarafından dağıtılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, çoğaltılması veya

Bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya yazar Rachel Vincent'ın yazılı izni olmaksızın kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerel halkla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Rachelvincent.com

Bir numaralı hayranım, diğ er yarım ve bu ilk bağımsız
projemdeki ortağıım olan kocama.

Orman şarkı söylüyordu ve onun şarkısı tamamen bana aitti. Diğerleri, insan kulaklarıyla, sadece kamp ateşinin çıtırtısını ve kendi Sesler. Kuş tüyü ceketler ve uyku tulumları içinde, dünyayı evcilleştirme yetenekleri sayesinde ona sahip olduklarını düşünüyorlardı ve bu bir anlaşılabilir bir hata. Ama ormanı hiç görmemişlerdi. Benim gördüğüm gibi değil.

Onlar da benim hissettiğim gibi hissedemiyorlardı, pençelerimi sopalarla ve dikenlerle dürtüyorlardı. Çam, kül ve sıcak, tombul kemirgen kokularıyla kürkümün arasından esiyor. Ruhumu saran bilgiyle Ben bir bütünün parçasıydım, doğaya hizmet eden tek bir yırtıcıydım, tıpkı onun bana hizmet ettiği gibi.

Yakında kamp ateşine geri dönmek zorunda kalacaktım. Arkadaşlarımın pille çalışan telsizler, konserve yiyecekler ve durulama gerektirmeyen Banyo mendilleri, duşsuz bir kamp gezisinde bile sizi günlerce taze tutmayı garanti eder. Yakında normal bir üniversite ikinci sınıf öğrencisi olan Abby Wade olabilmek için insan derimi giymek zorunda kalacaktım. Hayatımın kedi tarafını bir buçuk yıldır saklıyordum ve gizli orman kaçamağım insani olan her şeyden geçici olarak uzaklaşmak içindi.

Yine de, sonraki birkaç dakika benimdi.

Pençelerim dalları kırıp çalıların arasına daldı ve beni daha hızlı, daha yükseğe itmek için toprağı itti. Geceye karşı siyah bir çizgiydim, ormandan daha karanlıktım ama yine de haftalardır olmadığım kadar onun bir parçasıydım. Küçük hayvanlar pençelerimin önünden kaçıyor, düşmüş çalılar arasında koşuşturuyorlardı.

yapraklar ve dallar. Meşe, huş, akçaağaç ve çam kokuları tanıdık konforlar, beni daha fazla hız için zorlarken bile rahatlatıyorlardı, daha uzak. Tüylerime dikenler takıldı. Soğuk hava burnumu yaktı ve ben koşarken evrenin kendisinden gelen bir okşayış gibi vücudumun uzunluğunu okşadı.

Ormanda hoş karşılanıyordum. Başka hiçbir yere ait olmadığım gibi oraya da aittim.

Diğerlerini endişelendirmeden uzak kalabildiğim kadar uzak kaldığımda, efordan nefes nefese kalarak yavaş yavaş durdum. Vardiyam boyunca yaktığım enerjiyi yerine koymak için bir şeyler atıştırma vakti gelmişti.

Kulaklarım başımın üzerinde dönüyor ve bir ses duyuyorum. Av. Gelincikler köpekler gibi kokuyla iz süremez, bu yüzden kulaklarımız ve gözlerimizle avlanırsınız. Koşum sırasında farelerin ve birkaç gelinciğin kokusunu almıştım.

Ama ben tavşan ya da kunduz bekliyordum. Beslenmek için sadece ben varken bir geyiği ziyan etmenin anlamı yok.

Güneydoğudaki çalılıkların arasından birkaç metre ileriye doğru bir şey sıçradı, rakun olamayacak kadar hızlı ve hafifti. Muhtemelen bir fare ya da sıçan. Çok az et için çok fazla çaba.

Nefes alışımı yavaşlattım ve daha sıkı dinledim. Kuzeyden yumuşak, hızlı bir kalp atışı geliyordu ama hareket yoktu. O her neyse, yakınımda ve aç olduğumu biliyordu. Başımı çevirdim ve kuzeye doğru kokladım. Avımı kulaklarımla tespit edebiliyordum ama sadece burnumla teşhis edebiliyordum ve bu da bana tavşan avladığımı söylüyordu. *Mükemmeldi*. Kürkü henüz beyazlaşmamıştı -Ekim ortasında değil- ama kedi gözlerim onu ayırt etmekte zorlanmayacaktı çevresinden.

Atıldım. Tavşan çalılıkların arasından fırladı ve bir metre uzağıma kondu. Kahverengi ve beyaz kürküne bir göz attım, sonra tekrar uzaklaştı, ormanda hızla ilerliyor, alçak çalılıkların ve devrilmiş kütüklerin üzerinden

atlıyordu.

Peşinden yarı hızda koştum, kovalamacayı çok erken bitirmek istemiyordum - bir daha ne zaman avlanma şansım olacağını kim bilebilirdi ki? Ama saniyeler sonra bir çığlık soğuk ve sessiz geceyi keskin bir acı ve dehşet yankısıyla paramparça etti.

Ani bir korku dalgası beni olduğum yerde dondurdu. O çığlığı biliyordum.

-O ses. Robyn. Üç yıldan uzun süredir oda arkadaşım ve önümüzdeki üç gece için çadır arkadaşım.

Hayır! Hayır!

Döndüm ve ormanın içinden kamp alanına doğru koşmaya başladım, ciğerlerim yanıyor, kalbim göğüs kafesimi delip geçmeye çalışıyordu. Hiçbir planım yoktu, sadece oraya ulaşmanın ötesinde bir düşüncem yoktu ve sadece kampa kedi formunda girersem onu çok daha kötü korkutacağımı anladım.

Onu çığlık attıran her neyse.

Ama sadece birkaç metre gitmiştim ki ikinci bir çığlık geceyi tekrar böldü, ardından korku ve acının daha derin, erkeksi iki çığlığı geldi.

Kendimi daha da zorladım, beynim olasılıklar arasında yarışıyordu. *Ayı mı?* Hırlama ya da kükreme yoktu ve en ufak bir kürk kokusu bile almamıştım. Ayrıca, siyah ayılar genellikle insanlardan uzak dururlar. Bruinler de öyle, ama bildiğim kadarıyla daha önce hiç kimse bir ayı görmemişti.

Appalachian Bölgesi'nin kalbinde bir Shifter.

Peki neler oluyordu?

Etrafımda koşuşturan canlı büfesini hiç düşünmeden kendi yolumu takip ederek ormanın içinde uçtum. Çığlıklar devam etti ve ben Robyn ve Dani'den dehşet, erkek arkadaşlarımdan ise katıksız bir acı duydum. Bir keresinde bir arkadaşımın öldürüldüğünü görmüştüm, bu yüzden o anda tam olarak ne duyduğumu biliyordum - arkadaşlarım katlediliyordu.

Kıyafetlerim ilerideki dallara asılmıştı ama yanlarından hızla geçtim.

Çığlıklar artık daha yüksekti ama daha az ses vardı. Dani'nin erkek arkadaşı Mitch sessizliğe gömülmüştü. Ona yardım etmek için çok geç kalmıştım.

Birkaç metre daha gittikten sonra Olsen'in ıgılları korkunç, anlaşılmaz bir gürültüyle son buldu.

Ciğerlerim yandı ve bacaklarım ağrıdı -biz sıçanlar sprinteriz, uzun mesafe koşucusu değiliz- ama vücudumdan şimdiye kadar beklediğimden daha fazlasını talep ederek ilerledim.

Bu gerçek *olamazdı*. Werecat sokak kedileri her zaman bölgesel anlaşmazlıklar ve baskınlık mücadeleleri içinde boğuşurlardı, ama insan/üniversite dünyasında karşılaştığım en tehlikeli şey kimyamdı Profesörün geç saatlere kadar çalışmama politikası.

Robyn'in ıgılları erkek arkadaşının sessizliği ile yoğunlaştı, sonra aniden durdu ve bir an için kalbim atmayı reddetti. *Robyn olmaz*. Bir yıldan uzun süredir oda arkadaşımı ve insan dünyasındaki en iyi dostumu kaybedemezdim. Diş macununu banyoda açık bırakan kız ve gecenin bir yarısı kabuslar beni uyandırdığında bana sıcak çikolata yaptı.

Sonra ani sessizlikte orman yeni bir ses üretti ve sonraki adımlarım aynı anda hem dehşet hem de rahatlamayla beslendi.

"...ağzını kapa, kaltak, yoksa seni dilim dilim doğrarım. Onu da."

Robyn ve Dani hayattaydı -en azından şimdiye kadar. Ama yanlarında kim vardı?

Birkaç adım daha atmıştım ki kan kokusu ormanın zemininde bir sis gibi yuvarlandı, duyularımı bastırdı ve kalbimi parçaladı. Kokunun gücü dehşet vericiydi ve Mitch ile Olsen'in ne kadar çok şey kaybetmiş olabileceklerini düşünmek midemi bulandırdı.

Kamp alanına yaklaştıkça yavaşladım ve sonunda mantık ve ihtiyat, ormanda hızla ilerlememe neden olan dehşetin üstesinden geldi. Çocuklar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve açıklığa dalıp psikopat bir taşra avcısı tarafından vurulursam kızlara da bir faydam olmazdı. Bu yüzden

Son otuz metre kadar sessizce ve karanlıkta neredeyse görünmez olarak, sadece bir kurt kedisinin olabileceği gibi gizlice ilerledi.

Alevler dalların arasında titriyordu; kamp ateşi hala parlak yanıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak yavaşça ilerledim, çoğunlukla kalın bir örtü tarafından gizleniyordum, şişman çalı. Önce Olsen'ı gördüm ve boğazımdan süzülen travmatik sızlanmayı yutmak zorunda kaldım. Açıklıkta sırtüstü yatıyordu, turuncu alevlerin her yalayışında gölgesi yerde seğiriyordu. Mavi gözleri açık, ağzı gevşekti. Ceketinin fermuarı açılmış, gömleği tamamen kana bulanmış ve şimdi de altındaki zemini ıslatıyordu.

Yüreği ağzına gelmişti.

Mitch aynı pozisyonda, kamp ateşinin etrafındaki yolun dörtte birinde yatıyordu, yüzü sonsuza dek acıdan yüzünü buruşturarak donmuştu. Karnı ve göğsü ortadan ikiye ayrılmıştı ama Olsen'inkinin aksine Mitch'in ceketini ve gömleği açılmış, hasarın tüm boyutları gözler önüne serilmişti. Böylece kızlar aynı şeyin kendi başlarına da gelebileceğini bileceklerdi.

Yara uzun, derin ve düzdü. Silah ancak bir insan eli tarafından kullanılan bir bıçak olabilirdi. Bu bir şekil değiştiren şiddeti değildi.

Mide bulantısı ilk kez kedi formunda üzerime çöktü. On üç yaşındaki ilk vardiyamdan bu yana geçen yedi yıl içinde çok sayıda katledilmiş geyik görmüştüm. Hatta birkaç tanesini kendim öldürmüştüm. Ama bunlar geyik değildi. Onlar arkadaşımdı.

Mitch'in vücudunu odakta tutamayana kadar görüşüm bulanıklaştı, ancak başka bir yere baktığımda, sanki beynim gözlerimin gönderdiği katliam görüntülerini yorumlamak istemiyormuş gibi görsel netlik geri döndü.

Gözlerimi kırpıştırdım ve katliama tekrar odaklanmaya zorladım. Cesetlere bile bakamıyorsam, Robyn ve Dani'yi kurtarmayı nasıl umabilirdim?

Belki de yapamazdım. Ben polis değildim. Bir infazcı bile değildim.

Benim

Faythe ile yapılan yaz eğitimleri ne kurtarma görevlerini ne de

ne de rehine pazarlığı. Ama denemek zorundaydım. Ellerindeki tek şey bendim.

Oda arkadaşım ve onun en yakın arkadaşı yangının diğer tarafında yere diz çökmüşlerdi ve alevlerin arasından onları izlemek içimi ürpertti. Sanki şimdiden onların ölümünü görüyordum. Ağladılar ve birbirlerine sokuldular, dönüşümlü olarak katledilmiş erkek arkadaşlarına baktılar ve kendilerini esir alanlara karşı ürperdiler.

Her biri avcı kamuflajı giymiş üç adam sırtları bana dönük duruyordu. İkisinin elinde av bıçakları vardı ve hala toprak zemine kan damlatıyorlardı. Hem kokularına hem de silahlarına bakılırsa insandılar ama yine de tanıdığım en zalim şekil değiştirenler kadar canavarlardı.

İçlerinden biri belli belirsiz tanıdık geliyordu ama kokusunu tam olarak çıkaramıyordum.

Beni gizleyen çalılardan dikkatlice uzaklaştım ve açıklığın etrafında yavaşça ve sessizce dönmeye başladım. Saldırıya geçmeden önce hamlemi yapmadan önce.

"Nerede o?" diye sordu ortadaki adam ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Beni mi kastediyordu? Bizi mi izliyorlardı? Yoksa sadece beş yürüyüş çantası görüp yokluğumuzu mu anlamışlardı?

"Kim nerede?" Robyn dişlerini gıcırdatarak konuştu, son derece sadıktı. Son nefesine mal olsa bile beni bu işin dışında tutacaktı. Ama bunun olmasına izin veremezdim. Korkmuşlardı ve erkeklere karşı savunmasızdılar.

Bıçaklarla, korkmuş ve savunmasız olduğumu hatırladım. Çok iyi hatırlıyordum.

Ortakdaki adam ona elinin tersiyle vurdu ve Robyn yere düştü. Yan yatmış, elleri kucağında birbirine bantlanmış halde kendini düzeltemiyordu. İçimden gelen hırıltıyı bastırmak için kendimi kontrol etmem gerekti.

açıklığın yarısına geldiğimde boğazımı sıktım. Dikkatleri

Savaşmaya hazır olmadan önce kendimi savunmam hepimizin ölümüne neden olur. Faythe'nin bana öğrettiği ilk şeylerden biri buydu.

Adamlardan en uzun olanı Robyn'i bir kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

sessizce dönmeye devam etti, o ağlarken içim acıyordu. "Abby'nin seninle olduğunu biliyoruz," dedi ve ben adımlarımın ortasında donup kaldım. Bu sesi tanıyordum. Birkaç adım daha atınca kulaklarımın zaten bildiği şeyi gözlerim de doğruladı.

Steve... bir şey. Psikoloji sınıfıma bir hafta önce transfer olmuştu ve o zamandan beri arkamdaki sandalyede oturuyor, ben başımı sallayıp notlarıma dalmış gibi yaparken sohbet etmeye çalışıyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Bizi takip mi etti?

"Nereye gitti?" diye sordu ikinci adam ve ben de fark ettim ki açıklık boyunca ilerlerken, uyku tulumum ve çantam da dahil olmak üzere her iki çadırın içindekilerin kamp ateşinden yaklaşık üç metre uzağa bir yığın halinde atıldığını fark ettim. Bu bir soygun muydu, yoksa gerçekten beni mi arıyorlardı? Her iki ihtimal de pek mantıklı gelmiyordu; Steve'i pek tanıımıyordum ve suç ortaklarıyla hiç karşılaşmamıştım ve ne kadar para kazanmayı umuyor olababilirlerdi ki? bir kamp alanından?

Üçüncü adam öne çıktı, kimse cevap vermeyince Robyn ve Dani'yi bıçakla sessizce tehdit etti. Korku damarlarıma adrenalin pompalarken bile kanım kaynadı.

Gözyaşları Robyn'in yanaklarından süzülürken, Dani boğazına birkaç santim kala duran bıçağa bakarak cevap verdi. "Yürüyüşe çıktı!"

"Karanlıkta mı?" Steve iri kollarını daha iri bir göğsün üzerinde kavuşturmuş, bıçağının ucu kalın kamuflej pantolonunun beline değiyordu.

Dani omuz silkti ve onu tartışması eğlenceli kılan ve yakında öldürülmesine neden olabilecek inatçı meydan okumanın bir kıvılcımını gördüm. "Doğayı seviyor."

"Ve bir el feneri aldı," diye ekledi Robyn, ya soğuktan ya da şoktan şiddetle titriyordu. "Lütfen, istediğin her şeyi alabilirsin. Çantam şurada." Malzeme yığınının doğru başıyla işaret etti. "Sadece al ve gitmemize izin ver."

"Hadi ama, bu bir parti!" Steve kanımı donduran bir beklentiyle arkadaşlarına baktı. "Ama bir kız eksikimiz var. Numarası sende var mı?" Robyn yavaşça başını salladı ve Steve üçüncü adama baktı. "Tim, ara onu."

Tim -Steve'den daha kısa ve kalındı- Robyn'i ayağa kaldırdığında ben de oda arkadaşımın bir metre yakınına kadar gelmişim. Adamın eli kot pantolonunun ön cebine kayınca inledi ve yüzünden yeni gözyaşları süzüldü. Pençelerim çalılarının arasında kıvrıldı, onun yerine etini parçalamak için kaşınıyordum.

Robyn ve Tim'i izledim, saldırmak için fırsat kolluyordum ama kafamın içinde başka bir şey gördüm. Başka bir adam. Başka bir yer. A kendi kolumda morartıcı bir kavrama. Zalim, istenmeyen bir el, ardından acı, çılgılık ve aşağılanma.

Piç Robyn gözlerini kapatana kadar ona baktı, sonra da onu tekrar yere itti ve uyandırmak için bir parmağını telefonunun ekranında kaydırды. O sırada çoktan kişiler listesinde gezinmeye başlamıştı. yere düştü. Tim birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına götürdü ve herkes beklemeye başladı.

Ama ne olacağını zaten biliyordum ve uyku tulumu yığınının kenarındaki çantamın içinden telefonum çaldı. Yürüyüş çantaları.

"Lanet olsun!" Siyah saçlı suç ortağı Robyn'in telefonundan gelen aramayı sonlandırırken Steve çantamı açma zahmetine girmeden açıklığın diğer tarafına tekmeledi.

Telefonumu çantamda bırakmıştım çünkü kedi formum bariz ve rahatsız edici bir cep eksikliğinden muzdaripti.

"Peki," dedi Steve sonunda, kendini bu duruma teslim etmişti. uygunsuz bir sonuç. "Geri dönecektir, başka nereye gidebilir ki?" Omuz silkti. "Partiye onsuz başlarız."

Hayır... Bu sesi tanıdım. O iğrenç, aç sırtışı. Eğer durdurmazsam, bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Tim Robyn'i Dani'den uzaklaştırıp bana yaklaştırdı. Robyn çığlık atıp tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı ama bunların hiçbirini onu etkilemedi. Onu yere düşürdü ve kafası devrilmiş bir ağaç dalına çarptı. Robyn sersemlemiş bir halde inliyordu ve neredeyse içindeki mücadelenin tükendiğini görebiliyordum.

"Bırakın onu!" Dani ellerini kullanmadan ayağa kalkmaya çalışarak bağırdı. Yanakları kupkuru ve kıpkırmızıydı, öfke korkusunu gölgede bırakıyordu, en azından şimdilik. Onlarla savaşıacaktı. Ve bu onu öldürtecekti.

Üçüncü adam Steve'e baktı, kaşlarını kaldırmış, sessizce izin istiyordu. Şimdiye kadar tek kelime etmemişti ama sıkılı yumrukları konuşuyordu hacimler.

Steve başıyla onayladı ve eliyle Dani'ye doğru bir işaret yaptı. "O tamamen senin, Billy. Ben küçük kızıl saçlı kızı tutuyorum."

Ben tabii ki.

Beni her zamanki buklelerim yerine siyah kürküm ve pençelerimle görünce şaşırmas mıydı? Yüz dört kilo bir kadının sadece bir parçasıydı, ama bir cehennem kedisine ekleniyordu. Benim olduğumu anlayacağından değil tabii.

Billy Dani'yi yere itti, sonra o yuvarlanamadan kaburgalarına tekme attı. Keskin kedi kulaklarım kemiklerin çatırdadığını duydu ve irkildim. Dani'nin

Bağırış acı dolu bir çığlığa dönüştü, sonra da kocaman bedeniyle onun

üzerine düştü,

kanlı av bıçağını boğazına dayadı. "Bir ses daha çıkarırsan, o lanet kafanı keserim."

Dani'nin yüzünden sessiz gözyaşları süzülüyordu ve her nefesi acı dolu bir soluktu. Adam kot pantolonunun kemerini kurcalarken Dani'nin gözleri kapandı ve başı yana kayd.

Barlar. Gözyaşları. Acı. Kan. Dehşet.

Hayır, hepsi bitmişti. Korku hariç hepsi. Aradan dört yıldan fazla zaman geçmişti ama korku, jilet gibi bir Boom-a-rang gibi aniden geri gelmişti. Kalbim çok sert atıyordu. Kendi çaresizliğimin ve aşağılanmışlığımın anıları altında tüm dünya grileşmeye başladı.

Hayır! Bu olamaz... Tekrar olmaz. İnsan dünyasında olmaz.
Ben çalılıklarda saklanırken olmaz.

Kaç! diye bağırdı kafamın içindeki ses, her nefes boğazımdan bir öncekinden daha hızlı çıkarken. Seni bulurlarsa aynı şeyi sana da yapacaklar. Bir daha hayatta kalamazsın.

Ama bu, hâlâ zihnimin karanlık bir köşesinde saklanan korkmuş küçük kızın söylediği bir yalandı. Büyümüştüm. Hayatıma devam ettim. Dövüşmeyi öğrenmiştim. Doğru, yeteneklerim kanıtlanmamıştı ama gerçektir ve oyunun kurallarını değiştiriyorlardı. Tüm bunların ötesinde, kedi formundaydım. Aradıkları Abby'yi şu anki etten, kemikten ve kürkten oluşan halimle asla tanıyamazlardı.

Bundan kurtulabilirim. Bunu *önleyebilirim*. O adamların işini bitirebilirim. "Hayır!" Robyn ılgılık atarak Tim'i elleri bağlı bir şekilde itmeye çalıştı.

Ellerini. "Yapma, lütfen!"

Dayanabildiğim tek şey buydu.

Çalıkların arasından fırladım, damarlarımda kandan daha sıcak bir öfke dolaşıyordu. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve açıklık boyunca yuvarlandım. Tim'in yan tarafına çarparak onu Robyn'den uzaklaştırdım ve yere düşürdüm. Ön pençelerim onu toprağa yaptırdı.

Etrafımdaki herkes dondu kaldı. Uzun bir saniye boyunca kimse nefes bile almadı ve birkaç kişinin kalbi gerçekten de tekledi. Sonra Robyn tek, titrek bir nefes aldı ve elleri hâlâ bağlı olduğu için ayaklarıyla kendini iterek yavaşça bizden uzaklaşmaya başladı. Benden de en az ondan korktuğu kadar korktuğu belliydi ve dehşet artık gözlerindeki idraki yok etmişti. En azından şimdilik, Robyn kontrolden çıkmıştı.

Ön patilerimin altında, Tim soğuğa rağmen terliyordu ve kokusu kısmen korku, kısmen de adrenalindi. Ama yeterince korku yoktu. Daha yakına eğildim ve burnumdan çıkan agresif nefes onun koyu renk saçlarını geriye savurdu. Pençelerimi kalın kamuflaj ceketinin içinden geçirip etine batırdım. İrkildi ve ağzı şaşkınlıkla açıldığında dişlerine kan bulaştığını gördüm.

O altımda dehşet içinde titrerken ben kokladım. Kan Robyn'e aitti. Piç onu *ısırmıştı*.

Tüm dünya kırmızıya boyandı. Saldırdım ve sonraki birkaç saniye bir dizi odaklanılmamış, bağlantısız hisle geçti. Dişlerim sert ve sıcak bir şeye battı. Tim altımda sarsıldı. Başımı savurdum ve Tatmin edici bir *yırtılma* hissiyle etim yırtıldı. Sıcak, güzel kokulu kan yüzüme, omuzlarıma sıçradı. Altımdaki form son bir kez sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı.

Biri çığlık attı.

Uzun süreli avlanma alışkanlığım yüzünden ağzımı temizleyerek cesetten uzaklaştım ve Robyn'i en yakın çadırın kenarına yapışmış, kontrolsüzce çığlık atarken bulmak için başımı kaldırdım. Ceket sol tarafında yerde yatıyordu ve yırtık gömleğinin kalıntılarını göğsüne bastırmıştı ama

Sağ omzundaki kanlı ısırık izi ortaya çıktı.

Düşünmeden ona doğru bir adım attım, kafam karışmıştı. İnsanların onu rahatlatma ihtiyacı ile benim kedigil eğilimim aynı anda

kürkümdeki taze kanı temizlemek için.

Ben yaklaştıkça Robyn'in ıgılları boğuk histerik seslere dönüştü, ben de durdum ve kafamı boşaltmak için kendimi fiziksel olarak salladım. Savuşturmak için kana susamışlığıma ve insani mantığıma sarıldım. Isırılmıştı ama başka bir zarar görmemişti. Fiziksel olarak iyi olacaktı.

Robyn'den uzaklaştım ve sırf kaçmak istediğı için onu kovalamak isteyen o küçük parçamı görmezden gelmeye zorladım kendimi. Benim oda arkadaşı av değildi. Ama ona zarar veren adamlar öyleydi.

Steve onu bıraktığım yerde duruyordu, sırtı ateşe dönüktü, beyaz parmaklı yumruğı hâlâ kanlı bir bıçağı sıkıyordu. Beni dikkatle izledi, kılıcını hazır tuttu ve yine bana uymayacak kadar az korku gördüm ve hiçbir yerde yeterince şok olmadı. Dev bir kediye açıkça meydan okumak için ya aptal ya da deli olması gerekirdi ve açıkçası ben her ikisi de olmasını umuyordum.

Hırladım ve gerçeküstü bir an için, yeşilimsi kedi gözlerimin arasından bakan diğer beni görüp göremediğini merak ettim. Bir zamanlar onun ve arkadaşlarının başa çıkmaya çalıştığı şeyin acısını çekmiş olan insan beni. O Abby ama *bu* Abby karşı koyabilirdi. Ve edecekti.

Steve'in kanı damarlarında hızla dolaştı. Gözleri parlak ve neşeyle parlıyordu. Kolu gerildi. Bıçağı vurmak için kaldırdı ama geldiğini gördüm çünkü niyetini bir rozet gibi taşıyordu. aptallığı gömleğine sabitlenmişti.

Elindeki bıçağı ön pençemle savurdum ve darbem onu savurdu. Kamp ateşinden bir adım uzağı düştü ama hemen ayağı kalktı.

"Cici kedicik..." diye fısıldadı, sesi alçak ve sabitti, ben hırlarken iki elini de savunma pozisyonunda açmıştı. Başımın üzerinden baktı ve sırtımdaki ani bir itiş kakış tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Yana doğru sıçradım ama

darbeden tamamen kaçınmak için çok geçti. Billy'nin devasa bıçağı ön sağ bacağımı omzumdan birkaç santim ötede kesti.

Tısladım ve birden havadaki kan kokusu yeni bir tat kazandı. Benim tadım.

Dani Billy'den uzaklaştı. Bir adım öne çıktım, adamları birbirlerine yaklaştırmaya çalıştım, böylece ikisini de görebilecektim ama yaralı bacağım altımda yarı çökmüştü. Üzerinde yürüyemiyordum. En azından uzun süre.

Steve topalladığını fark etti ve şansını değerlendirdiğini görebiliyordum.

Artık hayatta kalmak için gerçek bir şansı vardı ve bunu biliyordu. Yavaşça çadıra doğru geri çekildi ve Robyn'i tek kolundan tutup kaldırdı. Tekrar çılgılık attı. Topallayarak ilerledim, tısladım, ama daha saldıramadan arkamdan Billy'ye baktı.

"İkisini birden getiremeyiz," dedi. "Onu yap."

"Hayır!" Dani bağırdı ve ayaklarını sürüyerek çılgınca yürümeye başladı. O benden önce anlamıştı.

Dani'yi tek kolundan tutup kaldırdığını görmek için döndüm. Topuklarını toprağa gömüp kurtulmaya çalışıyordu. Onlara doğru bir adım attım ve bacağım tekrar katlandı. Billy bıçağını Dani'nin karnına sapladı ve karnına doğru sürükledi. Göğüs kafesine doğru. Dani'nin gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. Keder ve öfkeyle kükredim. Adam bıraktı ve Dani toprağa yığıldı, gövdesindeki delikten kan akıyordu.

"Kal, kedicik..." Steve Robyn'i yavaşça ormana doğru çekerek konuştu. Robyn dehşet içinde hıçkırarak benden Dani'ye, sonra da kanlı bıçağı ateş ışığında parlayan Billy'ye baktı. Ama bu kez Steve'e karşı koymadı.

O daha iyi biliyordu.

Billy aramızda bolca boşluk bırakarak yavaşça etrafımda döndü. Bıçağını hazır tutuyordu ve ben sürekli hırlamama rağmen tekrar saldırmadım. O da benden bunu beklemiyordu. Doğuştan bir kedi.

Melanistik bir jaguar olan bu adam, yiyebileceği üç taze ceset varken, yaralı bacağıyla üç sağlıklı insanı asla ormana kadar kovalamazdı. Orada, açıklıkta. Ve yakında bir dördüncüsü daha olacaktı.

Dani hâlâ nefes alıyordu ama uzun sürmeyecekti ve onun yalnız ölmesine izin veremezdim. Özellikle de Robyn'i makul bir şekilde kurtaramayacağım için. Kedi formundayken, yaralı ön bacağıma ağırlık veremezken olmazdı.

Steve ağaçların arasına doğru geri çekildi, yüzü gözyaşlarıyla, gömleği kanla kaplı, şok olmuş ve hıçkırarak ağlayan Robyn'i de yanında sürükledi. Billy yavaş adımlarla ateşin kendi tarafındaki açıklıktan çıktı ve birkaç dakika sonra çalılıkların arasından Steve ve Robyn'e doğru ilerlediğini duydum.

Sonra birlikte ormana doğru ilerlediler.

Ayak sesleri benim hassas kedi kulağımdan bile kaybolmadan önce duyduğum son şey Billy'nin fısıltıyla sorduğu soru ve Steve'in daha da yumuşak cevabı oldu.

"Yani Abby'den vazgeçiyor muyuz?"

"Asla olmaz. Kulübede yeniden toplanacağız."

Dani'ye doğru topallayarak ilerlerken burnumdan hafifçe çektim. Bir kulübe vardı. Ve belli ki beni bekliyorlardı -insan olan beni, tek Tanıdıkları biriyle kamp alanına dönmek için. Ama neden kamp alanına Kan banyosunun yaşandığı yere dönmek için çaresiz olduklarını mı düşündüler? Arkadaşlarımın çılgınlıklarını duymadığımı mı sanıyorlardı? İnsan kulağı gerçekten o kadar kötü müydü?

Ne olursa olsun, eğer benim için geri dönmeyi planlıyorlarsa, kulübe yakınlarda olmalı. Onları takip edebilirdim. Robyn'i geri getirebilirdim. Ama Dani gidene kadar olmaz. Ve ben bir telefon görüşmesi yapana kadar olmaz.

Bir kurtkedisi bölgesinde, bir kurtkedisi tekirinin karıştığı üçlü cinayet, kesinlikle yerel Alfa'ya bildirilecek bir durumdu.

Ölümcül bir yara almış olmasına rağmen Dani ben yaklaşırken benden uzaklaşmaya çalıştı. Ölüyordu ve bunu biliyordu, ölümlülüğünü görebiliyordum.

Kamp ateşinden yansıyan alevlerle birlikte gözleri parlıyordu ama canlı canlı yenerek süreci hızlandırmaya hevesli değildi. Ve bunu yapmayacağımı düşünmesi için hiçbir neden yoktu.

Topallayarak ilerlerken başımı öne eğdim, usulca sızlandım, tehditkâr görünmemeye çalıştım. İtaatkârlık ve ilgi göstermeye çalıştım. Ama ben onun yanındaki soğuk zemine düşüp çenemi bacağına koyana kadar mücadele etmeyi bırakmadı.

"Ne-?" Ama bu tek kelimeyi bile bitirecek gücü yoktu. Kalp atışları çoktan yavaşlamaya başlamıştı ve göğsü sarsılıyordu. Onu bırakmak istemiyordum ama Robyn'in çok uzaklaşmasına da izin veremezdim. Ve hâlâ o aramayı yapmak zorundaydım. Bu yüzden hala eşine bağlı olan sol elinin arkasını yaladım ve sonra vardiyama başlamak için ondan uzaklaştım. Ve hayatımda ilk kez, bir insanın tüm sürece tanıklık etmek üzere olması önemli değildi.

Yaralı bacağım onu korumak için bükülmüştü, ateşten bir metre uzakta duruyordum ve ateşin sıcaklığı keder, korku ve her zamanki gibi tek tesellimdi.

derinleşen öfke. Hayatım son kez tehlikeye girdiğinde, kendi güvenliğim için bile Vardiya'ya geçemeyecek kadar korkmuştum. Faythe benimle konuşmak için yanımdayken bile.

Bu sefer öyle olmadı. Bu kez, değişimler neredeyse dayanılamayacak kadar hızlı geldi, Robyn'i korumak ve diğer arkadaşlarımla intikamını almak için duyduğum yoğun ihtiyaçtan dolayı vardiyam körüklendi. Robyn'in ölümüne neden olanlara benzer adamların üzerine adaleti salmak için.

Ergenliğimi şiddetle sona erdirdi ve sonraki yıllar boyunca huzur ve güvenliğimi elimden aldı.

Kaslarım gerildi, büküldü ve yeni şekiller aldıkça gerildi. Eklemlerim

yuvalarına girip çıkarken, hafızamda, ben

Beni yere yapıştıran ağırlık nefesimi kesene kadar tekrar tekrar "Hayır!" diye bağırdım.

Patilerim kontrolsüzce esnedi, gerildikçe ağrıyordu ve düzeldi. Pençelerim parmaklarımın ucuna doğru çekilirken, acımasızca hatırladığım kadarıyla, kıyafetlerime, parmaklıklara, çıplak yatağın kenarına tutunmuştum, umutsuzca bunu durdurmaya çalışıyordum. Kendimi mümkün olduğunca uzun süre bir arada tutmak için.

Ağzım kısılmaya başladı, dişlerim zonkladıkça diş etlerim genişledi, kedi uçları yuvarlak insan kenarlarına dönüştü. Çenelerim ağrıyordu, bir zamanlar çığlık atmaktan, sonra da çığlık atmamaya çalışmaktan ağrıyordu.

Ona bu zevki tattırmamak için çaresizce çığlık atıyordu.

Kürküm çekildikçe etim kaşınmaya başladı ve zihnimde tenim yandı - duştan gelen kaynar su. Fırçaladım, fırçaladım ama onları temizleyemedim. Gerçek beni temizleyememiştim. O bodrumda, parmaklıkların gölgesinde öldürdükleri ben, hala bazen gördüğüm gözlerimi kapattığımda.

Vardiyam bittiğinde, soğuk zeminde çıplak dizlerimin üzerine oturdum, efordan nefes nefese kaldım ve eski hayaletler için ağladım. Acele etmezsem Robyn'in de başına gelecekti. Onu kaçıran adamların parmaklıkları ve bodrumları olmayabilirdi ama bıçakları vardı ve yaşamasına izin vermek için hiçbir sebepleri yoktu.

Tekrar hareket edebilir hale gelir gelmez Dani'ye doğru süründüm. Danielle Martin, koca ağzı ve nazik gözleriyle beni çiftlerin hafta sonuna davet etmişti. Beşinci tekerlek olmayacağım konusunda ısrar etmişti. Ama Dani'nin nazik gözleri şimdi açık ve boştu, ormana bakıyordu. Bağlı elleri hâlâ karnının üzerinde duruyordu, sanki son saniyeye kadar kanı tutmaya çalışmış gibiydi. Ve ben bunu kaçırmıştım. Yalnız, korkmuş ve acı içinde ölmüştü.

Steve ve Billy bunu ödeyecekti. Ödeyecekler, ödeyecekler ve Öde.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, donmuş yanaklarımı haşlıyordu.

Ayağa kalktım ve açıklığa doğru koştum. Ateş sıcaktı ama Beni çıplak halde sıcak tutacak kadar sıcaktı, ama giyinmek yerine, Steve'in çantamı düşürdüğü çalı yığınının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. tekmeledi.

Dişlerim takırdayarak fermuarı geri çektim ve kırılmaması için dua ederek telefonumu aldım. Ana ekran düğmesine bastım ve ekran parladı. Alfa'nın numarasını bulmak için "favoriler" menüsünde gezinirken titreyen şömine ışığında parlıyordu. Arama tuşuna bastığımda, eşyalarımızdan oluşan dikkatsiz yığının yanında yere düştüm. Aramam cevaplandığında portatif kömür ızgarasının altındaki yürüyüş çantamı yeni fark etmiştim.

"Abby? Neyin var?" Normalde, otomatik olarak bir sorun olduğunu varsayması beni rahatsız ederdi. Ama bu sefer haklıydı.

"Jace, yardıma ihtiyacım var. Çabuk." Dişlerim takırdadı ve boğuk bir hıçkırığı geri çektim. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

Ayağa kalktığında yaylar gıcırdadı ve volta atarken ağır ayak seslerini duydum. Jace, Appalachian Bölgesi'ni devraldığından beri biraz kilo almıştı. "Neredesin? Ne oldu?"

Çantamı yığından çıkardım ve kapağını geri çektim, şimdiden üzerime giyecek bir şeyler arıyordum. "Okuldan bazı arkadaşlarımla kampa gittim ve şimdi hepsi öldü. Oda arkadaşım Robyn hariç hepsi."

Konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Pekâlâ, öncelikle olduğun yerde güvende misin?" Sesi sağlam ve sabitti, bir vokal Benim için üzerine inşa edebileceğim bir köşe taşı. Çoğu Alfa gibi Jace de her gün krizlerle uğraşıyordu. Çoğu Alfadan farklı olarak, o hala gençti. Bunu yaparken iyi görünüyordu.

Çok iyi.

O anda bir insan arkadaşımın kanlı kalıntıları yerine Jace'e bakıyor olmak için her şeyimi verebilirdim.

"Şu an için iyiyim ama fazla zamanım yok." ile Telefonum kulağımla omzum arasına sıkışmıştı, ayağa kalktım ve iç çamaşırlarımın içine girdim, dişlerim o kadar çok gıcırdıyordu ki güçlükle konuşabiliyordum.

"Tamam, en baştan başlayalım. Kampa mı gittiniz?"

"Evet. Bir saniye." Sırada tişörtüm vardı ve tişörtü başımın üzerine çekmek için telefonu yere koymak zorunda kaldım. "Cherokee Ulusal Ormanı'ndayız, Tennessee sınırının hemen güneyinde." Ona kamp alanını bulmak için kullandığımız koordinatları verdim, GPS teknolojisi için sonsuza dek minnettarım. "Tek başıma bir koşuya çıktım - *özel* bir koşu - ve geri döndüğümde kamp alanımızda büyük av bıçakları taşıyan üç adam vardı."

"Lanet olsun!" diye küfretti ve sesinde öfke ve endişe kadar suçluluk da duydum. Endişesi benim içindi. Öfke ise Jace Hammond'ın Gururu'nun bir üyesini tehlikeye atmaya *cüret* eden intihara meyilli salak içindi. Hem de bir *kadın* üye; bölgedeki üç kişiden biriydim ve Jace'in annesi ya da kız kardeşi olmayan tek kişiydim. "Okula seninle birlikte birini göndermem gerektiğini *biliyordum*."

"Hayır, yapmamalıydın. İşler eskisi gibi değil, Jace."

O ve Faythe bundan emin olmuşlardı. Yeni bir gençlik getirmişlerdi. Alfa'nın konseyine güç verdi ve Alfa tarafından resmi olarak tanınmak isteyen müttefik bir grup başıboşla müzakerelerin ortasındaydılar. Konsey. "Ayrıca, beni izlemelerinin de bir faydası olmazdı. Senin uygulayıcılar tehlikeyi fark edemezdi." Çünkü onlar sadece bölgemizde bulunma yetkisi olmayan bir kedi *değiştirici* olan davetsiz bir misafirin kokusu için bölgeyi izliyor olacaktı.

"Saldırganlar insan mı?" diye sordu.

Silah taşıdıkları gerçeğine dayanarak bu varsayılabilir.

-Kendine saygısı olan hiçbir kurt kedisinin bunlara ihtiyacı olmazdı ama iyi bir Alfa hiçbir şey varsaymazdı.

"Evet." İnsanların hareketleri kurtkedisinden tarafından kısıtlanmıyordu. ve insanlar neredeyse *hiçbir zaman* şekil değiştirenler için bir tehdit oluşturmazdı. Jace'in infazcılarını çok geç olana kadar tehdidi tespit edemezlerdi.

"Ve sen kedi formundaydın?" diye devam etti.

"Evet, ama ben olduğumu bilmiyorlardı. Ve zamanımın çoğunu çalılıklarda saklanarak geçirdim." Bir korkak gibi. "Ben oraya vardığımda Mitch ve Olsen'in bağırsaklarını çoktan çıkarmışlardı ama kızlar ilk başta sadece bağlıydı." Sesindeki titreme Jace'in neredeyse sessiz bir nefes verişini tetikledi.

"İyi olduğuna emin misin?" Dört yıldan daha uzun bir süre önce neler yaşadığını biliyordu.

"Evet ama Danielle'i ve Jace'i öldürdüler, Robyn'i *aldılar*. Onu geri almak zorundayım!"

"Hayır," dedi ve ben bu tek heceyi bir emir olarak algıladım. "Koruyucu dürtünü anlıyorum ama korumam gereken kişi *sensin*. Olduğun yerde kalmanı istiyorum ve-"

"Onu öylece terk etmeyeceğim!" Ayağa kalktım ve yalıtımlı kargo pantolonumu silkeledim, telefonu tekrar omzuma sabitledim ve tüylü iç astara adım attım.

"Tam olarak benim yaptığım şeyi yapacaksın-"

"Bu hiç mantıklı değil Jace," dedim ve normalde sözümün kesilmesi üzerine çıkardığı hırıltı beni olduğum yerde dondururdu. "Onu kaçıran adamlardan birini tanıyorum. Psikiyatride arkamda oturuyor. O her zaman çok

Önceden arkadaş canlısıydı, ama şimdi *deli*."

Soğuk zemine çöktüm ve bir hıçkırık daha yuttum, yavaş ve net konuşmaya ve ona sadece gerçekleri anlatmaya çalıştım. Başka bir şey

sadece beni yavaşlatacak ve Robyn'i daha fazla tehlikeye atacaktı. "Abby, iyi misin?"

"Hayır! Buralarda bir yerde olduğumu biliyorlar. Ben kedi formunda ortaya çıkıp onları korkutana kadar beni bekleyeceklerdi. Onun ben olduğumu bildiklerinden değil." Derin bir nefes daha çektim. "Bilmiyorum eğer

kampüsten beri bizi takip ediyorlardı, ama benim kampa dönmemi beklerken..."

Kelimeler boğazımda dondu, kenarları keskinleşti, sanki cam yutmuşum gibi. Öksürdüm, sonra baştan başladım. "Kızlar çok korkmuştu. Robyn çığlık atıyordu ve onu durduramıyordu. Diğerleri bıçağını

Dani'nin boğazı. Sadece izleyemezdim ve onları orada bırakamazdım..." Açıklamam, ateşin çıtırtısı dışında kırılgan bir sessizliğe gömüldü.

"Ne yaptın Abby?" Jace'in sesi hâlâ sakindi ama şimdi sesinde karanlık bir korku notası vardı.

"Robyn'in peşinde olanı öldürdüm." Kelimelerim birbirine karıştı ama Jace anlamış görünüyordu. "Sadece onu Robyn'den uzaklaştırmak istedim, o yüzden üzerine atladım, Robyn gibi kokuyordu, onu ısırılmıştı ve ondan sonra her şey kıpkırmızı oldu. Ama sonra Steve ön bacağımı kesti, diğerleri de Dani'yi bıçakladı. Sonra ormana doğru kaçtılar." Gözyaşlarım etrafımdaki katliamı lekeleyerek bana merhamet ediyordu. Ama bu katliamı bulanıklaştıramadılar.

ezici kan kokusu. "Onları kovalayamazdım. Ön bacağım kesilmişken ve Dani ölürken olmazdı."

"Kendini göstermemeliydin Abby. Sen olabilirdin öldürüldü." Jace'in hırıltısı benim için endişe ve benim adıma öfkenin bir karışımıydı. "Sadece orada kal. Seni almaya geliyoruz ve güvende olduğunda polise isimsiz bir çağrı yapacağız."

Arka planda sesler duydum, diğer tomcats acil durum görevi için gönüllü oldu. Zor durumdaki genç kızı kurtarmak, her infazcının

için yaşıyor.

Ama kurtarılmak için zamanım yoktu.

"Burada kalamam, Jace. Benim için geri geliyorlar. Ve onlar Robyn'e zarar vermeden önce onu geri almalıyım."

"Hayır!" Bir araba kapısı çarptı ve Jace'in motoru kükreyerek çalıştı. Çoktan yola çıkmıştı, şüphesiz en iyi üç infazcısıyla birlikte. "Abby, *sakın* Kötü adamları kovalayın! Bu bir emirdir!"

"Onu öldürecekler!" Ve onlar bunu yapana kadar, o ölüm için yalvarıyor olacaktı.

"Eğer peşlerinden gidersen, seni de öldürürler."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Faythe ile çalışıyorum."

"Görünüşe göre onun sol kroşesinden daha fazlasını kapmışsın."

diye mırıldandı ve arka planda başka bir tom kıkırdadı. "Faythe bir Alfa ve ondan önce de bir infazcıydı. Sen bir siyaset bilimcisin. Üç yazlık kendini savunma dersleri. Sıkı durun. Bir saat içinde orada olacağız."

"O zamana kadar ölmüş
olacak!" "Ama sen
ölmeyeceksin."

Tereddüt ettim. Gerçekten tereddüt ettim çünkü bir Alfa'ya itaatsizlik etmek, Alfa genç ve seksi olsa bile ciddi bir şeydi. Ama öncelik Robyn'deydi.

"Özür dilerim Jace," diye fısıldadım, çantamı karıştırıp fazladan bir çift kalın çorap bulmaya çalışıyordum. "İstersen beni Pride'dan atabilirsin ama Robyn'e yardım etmem gerek. Bir saat sonra görüşürüz."

"Abby, hayır...!" diye bağırdı, bu sırada arka planda infazcılarını cılgına dönmüştü. Telefonu kapattım, sessize aldım, sonra da Cep.

Çoraplarımı giyerken telefon çaldı, sonra Olsen'ın çantasını yığından çıkarırken tekrar çaldı. Bir av bıçağı vardı. Onu görmüştüm. Ve içinde

insan formunda olsaydım, ona ihtiyacım olurdu.

Bıçağı pantolonumun sağ paçasındaki halkaya soktum, sonra açıklığa geçip Robyn'i bağlamadan önce çıkarttırmış olmaları gereken yalıtımlı ceketi aldım. Küçük, katlanabilir bıçağı sağ cebindeydi ve ceketin kumaşı vücut ısısından dolayı hâlâ sıcaktı. Yapamadım her şeyin ne kadar hızlı olduğuna inanamıyordu.

Silahlanmış, giyinmiş ve artık oldukça sıcak olan Dani'nin yanına diz çöktüm, çocuklara bakmamaya çalışıyordum. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım, bağcıklarını çözerken.

Yürüyüş botları. Benimkiler çeyrek mil ötede, yanlış yöndeydi. "Seni bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum ama Robyn'e yardım etmeliyim. *Yemin* ederim sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Neyse ki ayakları küçüktü, bu yüzden botlar sadece yarım numara büyüktü ve fazladan bir çift çorap giydiğim için neredeyse hiç fark etmedim.

Olabildiğince hazırdım, yürüyüş çantamı giydim ve arkama tek bir bakış atarak ormana adım attım. Kısa süreli bir heyecan hissettim. Yakında olay yerine gelecek olan adli tıp ekibine sempati duyuyordum. Analistler Dani'nin çıplak ayakları, topraktaki pati izleri ve kolumdaki kesikten gelen ve kedi DNA'sı ile kirlenmiş gibi görünen kan damlaları yüzünden kafaları karışacaktı.

Steve, Billy ve Robyn'in ayak seslerini en son duyduğum yöne doğru ilerledim ve zihnimde onların bu yönden ayrılmamaları için dua ettim. İnsan formum yaralı kolumun ağırlığını azaltıyordu ama bu avantaj - bu gereklilik- için gelişmiş kedi formumun çoğunu feda etmiştim. Duyularım. Burnum ve kulaklarım hâlâ bir insanınkinden daha hassastı ama kedi formundayken sahip oldukları avantajın yakınından bile geçmiyorlardı ve taşıdığım el feneri, karanlıkta büyük bir avantaj olan kedi görüşünün yerini tutmuyordu.

Çeyrek mil sonra donuyordum, yemek yemeden vardiya değiştirdiğim için bitkin düşmüştüm ve gördüklerimin travmasıyla sarsılmıştım. Gerçeklik

Sonunda beni vurdu ve şok, etrafımı o kadar sıkı saran soğuk bir battaniye gibiydi ki bırakın düşünmeyi, nefes almakta bile zorlanıyordum.

Kalbimin her atışında kolum zonkluyordu ve yarım mil gittiğimde kan hem gömleğimi hem de Robyn'in ceketini ıslatmıştı. Tek bir vardiya yarayı tamamen kapatmaya yetmemişti ve kolumu hareket ettirmek kanın akmaya devam etmesine neden oluyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde

El fenerini çıkarıp çantamın yan cebine soktum, sonra boştaki elimle kesiğime baskı uyguladım. Ama sonra göremedim.

Lanet olsun! Robyn'i bile bulamazken onu nasıl kurtaracaktım?

Sen bu iş için biçilmiş kaftan değilsin Abby. Jace haklıydı. Sadece oturup kurtarılmayı beklemelisin. Tekrar.

Ama bunu yaparsam Robyn korkmuş, yalnız ve acı içinde ölecekti. Tıpkı Dani gibi. Ve ben de ondan vazgeçen bir korkak olurdum.

Kaynaklarını kullanmıyorsun... dedi kafamın içinde yeni bir ses ve bunun Faythe'ninki olduğunu anladım. *Sen insan değilsin ve çaresiz de değilsin.*

Gözlerimi kapattım ve anılar tamamen geri geldi. Biz Ahırda, geceleyin, ışıklar kapalıyken antrenman yapıyorduk. Konuştuğunda onu duyabiliyordum ama diğerleri sessizliğe gömülmüştü ve hiçbirini göremiyordum.

Çünkü o zaman da, şimdi olduğu gibi, kaynaklarımı kullanmıyordum. Duyularımı.

Kısmi vardiya. Bu artık insan formunda devriye gezen tüm infazcılar için standart bir prosedürdü ve Faythe'nin bana öğrettiği ilk şeylerden biriydi.

Gözlerimi daha sıkı kapattım ve diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırdım. Soğuğu, karanlığı, kolumdaki acıyı. Bunların hiçbirinin

önemi yoktu. Önemli olan *Robyn'di*. Onu bulmak. Onu kurtarmak.

Diğerlerinin intikamını alıyorum.

Sağ gözüme bir acı saplandı ve ardından sol gözüme de bir mızrak saplandı. Basınç muazzamdı, sanki gözbebeklerim kafamdan fırlayacak gibiydi. Ama acı dindiğinde ve gözlerimi açtığımda görebiliyordum. Elbette kedi formuma büründüğümde her zaman olduğu gibi renkler soluktu ama orman berraktı, her ağaç mevcut az miktardaki ay ışığında net bir şekilde seçiliyordu.

Bu küçük zaferden dolayı sııttım. *Bu işe yarayacak.*

Sırada kulaklarım vardı ve onlar tam bir baş belasıydı. Onları değiştirmek daha karmaşıktı ve acı, kulak zarımdan beynime iğneler batırılması gibiydi. Ama aradaki fark inanılmazdı. Daha önce Birdenbire bir kedi gibi duyana kadar insan formunda ne kadar çok şey kaçırdığımı fark ettim.

Kemirgen kalp atışları. Rüzgar başımın çok üzerinde ve yarım mil ötedeki dalları hışırdatıyor. Bir baykuş, lanet olası ormanın yarısında Avını, o kanat formasyonuna ve dalış paternine özgü bir hava akımıyla vurur.

Ve tüm bunların altında, makinelerin sabit, tiz uğultusu. Nabzım hızlandı. *Bir jeneratör.*

Steve'in kulübesi. Öyle olmalı.

Yaralı kolumu bıraktım ve ormanda ilerlemeye başladım, artık görebildiğim için devrilmiş kütüklerden ve çıkıntı yapan dallardan kolayca kaçabiliyordum. Soğuk

Hava ciğerlerimi yakıyordu ama bunu hissetmiyordum bile. Göğsümde yeşeren umut beni canlandırıyordu. Onu kurtarabilirdim. Dani'yi kurtaramayışımı telafi edebilirdim. Ve belki de bunu yaparak, kendime sinmiş olmanın bir işe yaramayacağını kanıtlayabilirdim,

Geçmiş günlerin çaresiz Abby'si gitmişti. Kafesteki adamlar onu öldürmüştü ama küllerinden yeni bir Anka kuşu doğmuştu ve suç kardeşlerinin üzerine adaleti salmaya hazırdı.

Adalet ve acı.

Çok fazla acı.

Yarım mil sonra kabin göründü, jeneratörü artık homurdanıyordu. Motor, binanın içinden duyabileceğim tüm sesleri bastırdı ve ses neredeyse benim için çok fazlaydı.

Bu yüzden kulaklarımı geriye kaydurdım ve uzun, kalın eğrelti otlarından oluşan bir sığınağın arkasına çömeldim. Ama kedi gözlerimi korudum. İçeri girdiğimde kedi gözbebekleri kulübenin içindeki ışığa uyum sağlayacaktı.

Kabin küçüktü - neden bu kadar büyük bir jeneratöre ihtiyaç duymuşlardı ki? - ve pencerelerden herhangi bir hareket göremiyordum. Birkaç saat sonra

Dakikalarca izleyip dinledikten sonra çantamı omuzlarımdan indirip yere bıraktım ve içeriden gelen ışıkla yabani orman zemininin bir karesini boyayan açık ön pencerenin altına çömelmek için kamburlaşarak koştum.

Kulübeden elinde bıçakla kimse çıkmayınca, camın arkasından dikkatlice bakmaya cesaret ettim ve neredeyse rahatlayarak eriyordum.

Robyn bir avcının özel inziva yeri gibi görünen bir yerin arka duvarına yaslanmış yerde yatıyordu. Şimdi koli bandıyla bağlıydı ama hâlâ tamamen giyinikti. Ve yarım düzine avcı dışında tamamen yalnızdı.

Rustik, panelli duvarlardan ona bakan bedensiz geyik kafaları.

Ödüller groteskti, sadece insanların zevkli bulacağı bir dehşet. Werecoat'ler spor olsun diye öldürmezdi. Yemek için avlanırdık ve avlarımızın cesetlerini korkunç ödüller gibi sergilemezdik.

Robyn beni görmedi -gözleri kapalıydı- ve jeneratörün homurtusundan hiçbir şey duymadım, ama sadece bir kapı vardı Ana odaya açılan kapı kapalıydı. Steve ve Billy hâlâ orada olsalardı, mahkûmlarını izliyor olurlardı, ya da daha kötüsünü.

Belki de beni aramak için kamp alanına geri dönmüşlerdir.
Onları bulmamı *ya da* kim olduklarını bilmemi asla beklemiyorlardı.
-Ve Robyn'in tek başına kaçamayacağını biliyorlardı.

Olsen'in bıçağını kot pantolonumdaki halkadan çıkardım, sonra
çömel-

ön kapıya doğru yürüdü. Kapı kolu dönmüyordu ama sadece burgulu bir
kilitte sabitlenmişti. Sağa doğru sertçe çevirdim ve kilit kırıldı, ardından
kapı gıcırdayarak birkaç santim açıldı. Donup kaldım. Kapı beklediğimden
daha gürültülüydü, jeneratörün sürekli homurdanmasına rağmen. Ama
Robyn uyanmayınca ve kimse odaya dalmayınca derin bir nefes alıp kabine
girdim, sonra kapıyı arkamdan usulca kapatarak dinlemeye başladım.

Jeneratörün sesi kabinin içinden kesilmişti ama yine de hem benim
hem de Robyn'in kalp atışlarını bastırıyordu. Kedimin gözbebekleri ışığa
hızla uyum sağlayarak küçüldü ama gözlerim onu odak noktasına
çekmeden önce hâlâ kanının kokusunu alıyordum. On beş adım ötede yerde
yatıyordu, baldırındaki küçük bir yaradan kot pantolonundaki yırtıktan
yavaşça kan sızıyordu.

Bilinci yerinde değildi, ama şansım yaver giderse onu insan vücudundan
çıkarabilirdim.

Çılgılık atmaya başlarsa diye, uyanmadan önce duyma menziline girdi.

Werecat gücü, insan formuna tam olarak dönüşen tek avantajdı.

Tanrıya şükür.

Geçmişe doğru kayan her anın farkında olarak, odanın öbür
ucundan Robyn'e doğru koştum - sonra ayaklarım altımdan kayınca
sertçe kırımın üzerine düştüm.

Ne oluyor be?

Sersemlemiş bir halde yere oturdum, bir elimde hala bıçağı
tutuyordum. Düşünemeyecek kadar şaşırımtım, ağzım açık, kaybettiğim
nefesi içime çekmeye çalışıyordum. Boşta kalan elim halıda kıvrıldı ve
donakaldım.

Kulübe halı kaplı değildi; bir kilime basmıştım. Koşarken ayağımın

altından kayan, çok tanıdık bir halı.

Hayır.

Ağzımı kapattım ve burnumdan derin bir nefes çektim.

Nonononono! Halı kürktü. Pürüzsüz, yumuşak, satılmış siyah kürk. Yaban kedisi kürkü.

Sırtım duvara çarpana kadar korkunç aksan parçasından uzaklaştım. Ellerim titriyordu, bıçağım yere çarpıyordu ve tekrar.

Halıdan gelen bireysel kokuyu tanıyamadım. Eğer tanısaydım - eğer o halıyı yapmak için ölen Tom'u tanısaydım - o anda kendimi kaybedebilirdim. Bir saniye sonra ön kapı açılıp Steve yürüyüş çantamı taşıyarak içeri girdiğinde hâlâ Dani'nin çizmelerinin içinde titriyordum.

"Merhaba, Abby." Çantamı ayaklarının dibine bıraktı ve kapıyı kapattı, bıçağı tepedeki ışıpta parlıyordu. Bıçağı benimkinden çok daha büyüktü. "Biz de seni bekliyorduk."

Beni mi bekliyorlardı? Beni aramıyorlar mıydı?

Yumruğum kendi bıçağımın sapını sıktı ama artık bir işe yarayacağından emin değildim. Gerçek, kalın bir kapının yumuşak bir şekilde çalınması gibi zihnimin arkasına vuruyordu ama içeri girmesine izin veremezdim. Mantıklı gelmiyordu. Bu mümkün değildi.

Sol tarafımdaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Billy kulübenin altına inen karanlık bir merdiven boşluğundan çıktı. Onunla birlikte taze kokular da geldi.

Kan, kürk ve sert, keskin bir kimyasal. O bodrumda ne halt ediyorlardı? Daha fazla masum üniversite öğrencisini mi katlediyorlardı? Ya da ürkütücü bir dekor yapmak için hayvanların derisini mi yüzüyorlardı?

Kürküne büründüğüm kediye *bizzat* öldürüp derisini yüzmüşler miydi?

Açık mı?

İnsanlar şekil değiştirenleri bilmiyorlardı ve doğal jaguarlar asla Kentucky'nin yerlisi olduğuna göre ne yakaladıklarını sanıyorlardı? Bir kaçak.

bir hayvan barınağından mı?

"Ne istiyorsunuz?" İkisini de görüş alanımda tutmaya çalışarak sordum

Bir kere.

"Şimdilik mi? Sadece sana eşlik etmek için," dedi Steve, ama sözlerinde bir anlam vardı.

garip bir şekilde neşeliydi. Sesi istekli geliyordu. Karanlık ve tehlikeli bir arzuyla doluydu. "Ama yakında, senin değişmene ihtiyacımız olacak. Buna böyle diyorsunuz, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Kesinlikle yanlış anlamıştım. O *yapamazdı* Ne olduğumu biliyordum.

Steve hâlâ Dani'nin kanıyla lekelenmiş bıçağını kaldırdı ve odanın uzak ucunu işaret etti. Bakışlarım isteksizce hareketi takip etti ve işte o zaman küçük ön pencereden görünmeyen şeyi gördüm.

Nefesim kesildi, sonra bir sonraki nefesimde boğuldum. Gözlerimi kııptım ama

korkunç görüntüler kaybolmadı. Mitch'in bedeninin travma geçirmiş bakışlarımın altında olduğu gibi merhametli bir şekilde bulanıklaşmadılar bile. Bunun yerine, benimkine çok benzeyen gözlerle bana bakıyorlardı.

Uzaktaki duvarda dört yaban kedisi kafası arka arkaya monte edilmişti.

aynı ahşap plakalar. Ağızları açıktı, dudakları tıslıyormuş gibi geriye kıvrılmıştı ama bu poz yapaydı. Ölümünden sonra düzenlenmişti. Bunu *ben* görebiliyordum, Steve ve Billy bile göremiyordu.

Kedilerden üçü yabancıydı. Sokak kedileri, büyük ihtimalle -Jace birkaç Pride kedisi kaybolmuş olsaydı bana söylerdi. Ama dördüncüsü, sağdaki sonuncusu, Jace'in infazcılarından biri olan Leo Brown'dı. Birkaç ay önceki tatili sırasında ortadan kaybolmuştu ve kimse bir şey bulamamıştı.

tek bir iz yok. Şimdiye kadar.

"I..." Gözlerimi kapattım, sonra bakışlarımı tekrar Steve'e yönelttim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." İnkâr. Tam olarak olmasa da içgüdüsel bir

şeydi.

Kusursuz mantık.

"Öyle mi?" Steve tek kaşını kaldırıp kana bulanmış koluna baktı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Kolun nasıl? Yoksa ön patin mi?"

İşte o zaman gerçek inkar edilemeyecek kadar büyük oldu. Ne olduğumu biliyorlardı. Başından beri biliyorlardı. Beni ormana kadar takip edip *avladılar* ve arkadaşlarım da ikincil hasar haline geldi.

Billy yanıma çömeldiğinde sol tarafımdaki tahta gıcırdadı, bıçağımdan etkilenmemişti. Ya da belki de karşımdaki uyluğuma çok yakın tuttuğu için göremiyordu. "Bulduğumuz ilk kız şekil değiştiren sensin. Haftalardır seni izliyoruz."

"Psyc. 204?" Şimdi ön kapıya yaslanmış, çıkışı engelleyen Steve'e bakarak fısıldadım.

Başını salladı. "Dahice bir hareket, değil mi? Senin kız Robyn ve Mitch'le de böyle tanıştım. Hepinizin gideceğinden bahsettiğinde iyi ve özel bir kamp alanı önermekten mutluluk duydum. Burayı pek fazla kişi bilmiyor."

Bu yüzden yalnız koşum için mükemmel görünüyordu.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. *Bildikleri* gerçeğinin ötesine geçemiyordum. Beni kesilmek, doldurulmak ve monte edilmek üzere kulübelerine çektiklerini. Ve ben de buna kanmıştım. "Siz avcı mısınız?"

"Teknik olarak evet, ama bu dünyaca ünlü bir şefi kısa sipariş aşçısı olarak tanımlamak gibi bir şey. Biz gezegendeki en tehlikeli türleri avlıyoruz." Steve'in ağzının bir tarafı ürpertici bir sırtışa dönüştü. "Gerçekten de kimsenin küçük sırrını bilmediğini düşünmedin, değil mi?"

Aslında ben biliyordum. Her zaman insan dünyasından biri bizi bilseydi, *herkesin* bileceğini varsaymıştım. Ama varlığımızı ifşa etmek onların özel safarisine son vermek anlamına gelirdi ve belli ki bunu riske atmak istemiyorlardı.

Hasta piçler.

"Kahretsin Steve, şuna bak!" Billy çenemi tuttu ve yüzümü ışığa doğru çevirdiğinde nefesim kesildi. Yumruğum bıçağın etrafında sıkılaştı. ama zamanımı bekliyordum. Kaçırmayı göze alamazdım. "Kedi gözleri var. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Belki de kafasını kesip bu şekilde monte etmeliyiz."

"Hmmm. Dramatik..." Steve daha iyi görebilmek için yaklaştı. Çenemi Billy'nin elinden çekip aldım, sıkıca kavradım. Mükemmel anı bekliyordum. O an gelecekti.

Lütfen gelsin.

"Özellikle de tüm o güzel kırmızı buklelerle," diye bitirdi.

Steve yeterince yaklaştığında gözlerimi kapadım ve sessiz bir dua ettim. Sonra topuklarımdan kırımın üzerine düştüm ve sol bacağımı dışarı ittim, her ikisini de altından süpürürken homurdandım.

Steve yere düşerken bağırdı. Billy bana doğru uzanarak Steve'i yoldan çekmeye çalıştı. Bıçağımı el altından olabildiğince sert salladım. Bıçak Billy'nin karnına saplandı, doğruca omurgası. Sıcak kan elimin üzerine aktı. Bıçağı yukarı ittim ve bıçak göğüs kafesine doğru eti yardı.

Billy homurdandı ama hiç çığlık atmadı. Bıçağı çektim ve gözleri büyüdü. Gövdesinde açtığım korkunç yarığın üzerine eğildi.

Gömleğinden yüzüne doğru bir kan püskürürken Steve geriye doğru sıçrayarak ayağa kalktı.

Billy yere düştü. Kafatası yere çarptı ve hiçbir şeye bakmadan yavaşça gözlerini kırptırdı. Ağzı açılıp kapandı ve köşesinden daha fazla kan sızdı. Sonra göğsü hareket etmeyi bıraktı.

Steve kendi bıçağını daha sıkı kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı.

baskı. Ve sonunda ayağa kalktım, kollarım yanlarımda, bıçak hazır, ayaklarım dengede duruyordu. Tıpkı Faythe'nin bana öğrettiği gibi.

Karşı karşıya geldik, nabzım hızla atarken ve kalbim vuruyordu. Onu hala nefes alan Robyn'den uzaklaştırmaya çalıştım. Sığ bir şekilde. Başının yan tarafındaki yumruyu görebiliyordum. Benim için bir yemdi ama şimdi sadece onun suçlarına tanıklık ediyordu, yani Steve'in onu hayatta tutmak için bir nedeni yoktu.

"Bilmelisin ki, silahlar kedi avlamanın en etkili yoludur," dedim, elimin kaygan tutuşundaki kanı silebilmeyi dileyerek Bıçak.

"Küçük bir kız için onlara ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim. Sen meydan okumaktan çok bir ödülün."

Kanepeye ve çürük görünümlü sehpa doğru döndüm. "Bu 'kupa' üç dakika içinde cesedinin üzerine tükürecek."

"Evet, ödünç çizme giyen 1.80'lik bir et parçasından korkuyorum." Gözlerini devirdi ve beni atlattı. "Arkadaşlarından birkaçı şekil değiştirenler ölmeden önce acının bir an önce sona ermesini umarak kulaklarımızı çınlattılar ve hepsi bir konuda hemfikirdi. Kız kediler nadirdir ve savaş."

Bakışlarım ona daraldı. "İstihbaratınızın modası geçmiş."

"Ve şansın tükendi. Billy neredeyse bıçağının üstüne düşecekti, çünkü hala acemiydi. Ama bu benim ilk avım değil. Birkaç gün içinde, güzel kafan Mississippi'de bir kulübeye monte edilecek ve bir sonraki şekil değiştiren, onu senin yanına çivilemeden önce sivri göz bebeklerine ve kıvrık saçlarına kısa bir bakış atacak."

Mississippi özgür bir bölgeydi, başıboş hayvanlarla doluydu ve çoğu özlenmeyecekti. Steve kaç tanesini öldürmüştü? Kaçı ölmeden önce konuşmuştu?

Sağa doğru eğilerek tüm nefretimle ona baktım ve sağ ayağımın sehpanın ayağına takılmasına izin verdim. Tökezledim ve yere düştüm.

kıçıma sertçe vurdum, gerçekmiş gibi görünmesi için küfrettim. Bıçağım, kavrayan parmaklarımın ulaşamayacağı bir yere doğru kayd.

Steve üstüme düştü, bıçağı hazırda. Sağ elimi ceketimin cebine soktu. Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye çekerek boğazımı ortaya çıkardı. Robyn'in boğazını çekerken korkmuş gibi yaptım.

ödünç aldığım ceketimin cebinden katlanır bıçağı çıkardım. Steve'in gözleri büyüdü. Düğmeye bastım ve ileri doğru iterken bıçak dışarı fırladı.

Üç inçlik çelik kaburgalarının arasından kayd. Steve homurdandı. Bıçağı çevirebildiğim kadar sert çevirdim. Çığlık attı ve silahını bırakıp benimkine sarıldı.

Onu ittim ve ayağa kalktım, Robyn'in bıçağı elimde yapış yapıştı. Yerde yatıyordu, göğsünden kan akıyordu. Ağzından daha fazlası fişkırıyordu ve akciğerini vurduğumu biliyordum. Nefes almakta zorlanıyordu ve gözleri çoktan kamaşmıştı. "Ama kız kediler kavga etmez," diye hırıldadı.

Elleri iki yanında gevşedi.

İki kaşımı kaldırdım ve son nefesi boğazından çıkarken cebimden telefonumu çıkardım. "Yeni dünya düzenine hoş geldiniz."



Jace yirmi dakika sonra, üç infazcı ve pisliğimi temizlemek için gerekli her şeyle donanmış olarak oraya geldi. Ben daha *denemedim* Ne düşündüğümü ve beni neden kelepçeli ve şapkalı olarak babama geri göndermemesi gerektiğini açıklarken, bir Alfa bakışı ve bu unvana sahip herhangi bir tom'a layık bir hırıltıyla beni tamamen susturdu.

"Tamam, bekle, kızgın olduğumu biliyorum," dedim. "Ama Faythe bana öğretti-" "Bu cümleyi bitirmeden önce dur ve düşün," dedi, sesi O kadar derin ve ciddiydi ki bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Gözleri parlak bir ışık gibi parlıyordu.

mavi alevler ve nefesim boğazımda düğümlendi. "İnfazcı tarihindeki en kötü şöhretli kural ihlalcisi şu anda alıntı yapmak istediğiniz kaynak *olmayabilir*."

Öfkem alevlendi ve dilimi buldum. "Faythe bugün olduğu kişiye, o zamanlar olduğu kişidir ve daha iyi bir insan düşünemiyorum. onun ayak izlerini takip etmekten daha saygın bir yol. Tıpkı o senin Alfa'nken senin yaptığın gibi."

Jace'in nabzı atmaya başladı ve gözleri şaşkınlıktan neredeyse fark edilmeyecek şekilde büyüdü. Bir an için ne söyleyeceğinden emin olamadı. Sonra yerde Robyn'in yanındaki bir noktayı işaret etti. "Kıpırdamadan otur ve yoldan uzak dur. Kulübeyle işimiz bittiğinde seninle ilgileneceğim." Sonra da siyaset bilimini ona karşı nasıl kullandığımla ilgili bir şeyler mırıldanarak oradan uzaklaştı.

Zaten kan temizlemeye ve cesetlerden kurtulmaya pek hevesli değildim, bu yüzden adamlar Steve'in avlanma alanındaki hem şekil değiştirenlere hem de suç faaliyetlerine dair tüm kanıtları silerken Robyn'e göz kulak oldum.

Robyn hâlâ baygındı ama nefes alıyordu ve şansı yaver giderse görmemesi gereken her şeyi uyuyarak atlatacaktı. Kulübe temizlendiğinde, Jace ve adamları ağaç tepelerinden onu izlerken ben onu "bulacak" ve polisi arayacaktım. Robyn polislere hatırladıklarını anlatacaktı ama onlar katillerden ya da hastalıklı hobilerinden hiçbir iz bulamayacaktı.

Jace ve adamları ölü kardeşlerimizin düzgün bir şekilde gömülebilmesi için tüm kedi ganimetlerini geri aldılar. Ve bir adli tıp ekibi kamp alanında kanımı bulsa bile, gerçekte ne olduğunu asla bir araya getiremezler. Örneklerin kirlendiğini düşüneceklerdi.

Yaklaşık bir saat sonra Jace, elinde şişkin çöp torbasıyla kulübeye doğru giderken yanımda diz çöktü. "İyi misin, ufaklık?" diye sordu.

Dördüncü kez. Şimdi düşünecek zamanı olduğu için, potansiyel olarak kırılğan zihinsel durumum hakkında endişeli görünüyordu.

"Evet." Üç adam öldürdüğümü ve üç arkadaşımın öldürüldüğünü gördüğümü düşünürsek, beklediğimden daha iyiydi.

"Güzel." Başını salladı ama mavi gözlü kaşları karanlık ve öfkeliydi. "Bir daha emre itaatsizlik edersen seni doğruca babana geri gönderirim. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Benimkinde hem pişmanlık hem de metanet görmesini umarak bakışlarını tuttum. "Ama doğru şeyi yaptığımı biliyorsun. Benim yerimde olsaydın senin yapacağın şeyi yaptım."

Kaşları daha da çatıldı. "Ben senin konumunda değilim. *Ben* bir Alfa'yım. Sen bir-"

"Bana çocuk deme," diye tersledim. "Ben artık çocuk değilim, Jace." Bana bakarak bunu anlayamasa bile -ki uzun süre baktığı söylenemezdi- az önce kulübenin her yerine düşmanlarımla kanıyla bunu yazmıştım.

"Biliyorum. Ama sen de bir infazcı değilsin. Henüz."

"Henüz mi?" Gözlerimi kırptım, onu yanlış duyduğumdan emindim ve kalbim göğüs kafesine çarptı.

Başını salladı ve sırtışı içimi ısıttı. "Eğer insan Hükümet bundan sonra aynı çekiciliğe sahip değil, bana bildirin. Gurur Siyaset tamamen başka bir canavar, ama eğer istersen seni bekleyen bir işim var."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

Jace başını salladı, bana dikkatle bakıyordu. Neredeyse takdire şayan bir şekilde. "Faythe seni iyi eğitmiş." Bir an için yüz ifadesinden acı verici bir şey geçti.

"Ama daha iyisini yapabilirim. Eğer okulu bitirdiğinde ilgileneceğin bir şeyse."

Çocukluk odama değersiz bir siyaset bilimi diploması asmak için evime geri dönmek yerine dünyanın en ateşli Alfa'sının altında eğitim almakla ilgilenir miydim?

Yavaşça gülümsedim. "Tamamen seninim." Kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde yanaklarım alev aldı - doğru ya da değil. "Eğitmek için yani."

Sırıttı ve beni bir elimden tutup yukarı çekti. "Neden birdenbire boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyorum?"

Çöp torbasını almak için diz çöktüğünde "Bilmiyorum," diye mırıldandım. Çünkü o anda ayaklarımın yere bastığını hissediyordum.



Rachel'dan bir not:

Sevgili okuyucu,

"Av "ı okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Umarım Abby ve Jace ile ilgili gördükleriniz hoşunuza gitmiştir ve eğer öyleyse, şanslısınız! AŖađıda, kariyerimi başlatan orijinal Shifters serisinin bir yan ürünü olan ilk Wildcats kitabının bir önizlemesi var.

VahŖi Kediler kitapları paranormal aşk romanlarıdır. Shifters dünyası. Her biri yeni bir çift tarafından anlatılacak, Abby ve Jace'in kitabı LION'S SHARE ile başlayarak yeni bir konsepti tanıtacak - bir Pride tamamen başıboşlardan oluşuyor.

Okuyucularım benden her zaman Shifters dünyasında geçen daha fazla kitap istiyorlar ve Ŗimdi harika bir yan ürün konseptim olduğuna göre, bunu yerine getirmekten mutluluk duyuyorum! Umarım siz de onları okurken benim yazdığım kadar eğlenirsiniz!

Eğer "Av "ı beğendiyseniz, umarım kitap eleŖtirisi yaptığınız her yerde bu kitabı da değerlendirirsiniz. Yeni çıkan kitaplardan, yarışmalardan ve kapak resimlerinden haberdar olmak isterseniz, [buraya](#) tıklayarak (umarım aylık olarak) e-posta listeme kaydolabilirsiniz.

Okuduđunuz için tekrar
teŖekkürler! Rachel Vincent

[Rachelvincent.com](#) | [Twitter](#) | [Facebook](#)

GÖZ ATIN

ASLAN PAYI

BİR YABAN
KEDİLERİ ROMANI

SHIFTERS SPINOFF
SERİSİNİN BİRİNCİ KİTABI

Tarafından

RACHEL VINCENT

BİR

Abby

Oraya gitmeden önce üniversite hakkında size söylemedikleri şey
Ders çalışabilmek için Alfa'nızın telefonlarından kaçmak zorunda
kalacaksınız.

Yoksa sadece bana mı öyle geldi?

Yurt odamın kapısını açtığımda telefonum tekrar çaldı ve yine
görmezden gelme düğmesine bastım.
sömestr.

Alışkanlık.

Ama dürüst olmak *gerekirse*, o zaman kendimi biraz suçlu hissettim.

Kapı arkamdan kapandığında rahat bir nefes aldım ve sıcaklık
Yurt odamdan gelen kar beni sarmıştı. Kentucky'de üç buçuk yıl geçirdim
ve hâlâ soğuğa ya da kara alışamamıştım. Geldiğim yerde kış, yılın ilk
zamanlarında serin bir esintiden biraz daha fazlasıydı ve Kentucky kendini
bir güney eyaleti olarak görmeyi sevse de, aslında güneyin derinliklerinden
gelen hiç kimse mevsimlerin değişimine bu kadar aşina olduğunu iddia
edemezdi.

Güney Carolina'nın benim bölgemde sadece iki tane vardı: sıcak ve
biraz daha az

Sıcak.

Sırt çantamı yapılmamış yatağımın üzerine bıraktım ve kızgın bir
şekilde

Odanın köşesindeki şişkin çamaşır sepetine bakıyor, kıyafetlerimi
paketlemeden önce gerçekten yıkamam *gerekip gerekmediğini* merak
ediyordum. Finaller sonunda
bitmişti, çok teşekkür ederim ve kış tatili

Ertesi güne kadar resmi olarak başlayacaktım, bu da dönemin bitişini kutlamak için son bir gecem olduğu anlamına geliyordu.

O gece çamaşır yıkamakla harcanamayacak kadar değerliydi. Ya da toparlanmaya. Ya da...

"Abby!" Oda arkadaşım Robyn Sheffield dirseğiyle kapıyı iterek açtı, iki elinde de dumanı tüten kâğıt bardaklar vardı. Gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Onu iki aydır görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

Daha sağlıklıydı da. İştahı neredeyse bir ay önce geri gelmişti ve sabit elleri bana kamp alanındaki travmayı geride bırakmak üzere olduğunu söylüyordu.

"Teşekkürler," dedim bana fincanlardan birini uzatırken.
"Sıcak çikolata?"

Kendi çikolatasından bir yudum alırken gülümsemesi bir yandan daha da yükseldi. "*İrlanda* sıcak çikolatası."

"Belfast'ın kenar mahallelerindeki küçük bir atölyede cinler tarafından yapıldığı için mi?"

"Çünkü içinde bolca İrlanda kreması var. Gary'nin tüm kata Noel hediyesi."

RA'mız yılın dokuz ayı tam bir baş belasıydı ama tatillerde çok cömert davranırdı. Tanrı onu korusun.

Bir yudum aldım ve ayaklarımı uzatarak yatağımın kenarına çöktüm. Altımda. "Sınavların bitti mi?" Komodinin üzerine eğilip eski püskü atkıyı pencere pervazındaki çatlağa daha da bastırarak söyledim. Termostatı ne kadar yükseğe ayarlarsak ayarlayalım, cereyan bütün gece, her gece burnumun ucunu donduruyordu.

"Nihayet!" Fincanından bir yudum aldı. "Sen mi?"

"Yirmi dakika önce itibariyle. Yedi dönem bitti, bir dönem kaldı." Altı ay içinde bir lisans diplomam olacaktı; bu, dişi bir kurt kedisine verilen ikinci diplomaydı. Dünyada. Hem de hiç. Kardeşlerim gurur duyuyordu. Ailem benim adıma mutluydu ama aynı zamanda eğitimimi bitirip "gerçek" hayatıma başlamam için de hazırdılar.

Eve geri taşınacağım, geleceğin Alfa'sıyla evleneceğim ve babamdan Sürümüzü devralmak için eğitim alırken onun şekil değiştiren bebeklerini doğuracağım bir hayat. Benden önce gelen her tekir için de böyle olmuştu. En azından biri hariç hepsi.

Kuzenim Faythe -dünyanın tek kadın Alfa'sı- kalıpları yıkmıştı. Ama bu çoğunlukla insanların *onu* görme şeklini değiştirdi. Faythe bir istisnaydı. Evcilleştirilemeyen tekir. Geri kalanımız hâlâ kurallara uyması bekleniyordu, çünkü sayılar değişmemişti. Hâlâ çocuk doğurma kapasitesine sahip sadece bir avuç dişi kurt kedi vardı ve aramızdan *herhangi biri* bunu yapmayı reddederse, türümüzün gücü tehlikeye girerdi.

Kelimenin tam anlamıyla
soyumuz tükenebilir. Baskı
yok.

Katkılı sıcak çikolatamdan uzun, derin bir yudum aldım ve birden bir şişe Irish Crème'im olmasını diledim. Krema hariç.

Faythe'nin tavsiyesini dinlemiştim ve bu tavsiyeye sahip olduğum için her zaman minnettar olmuşumdur. Üniversiteye gitmekte ısrar etmek bana bir eş ya da anne olmak zorunda kalmadan önce kendim olma-kendimi *bulma* fırsatı vermişti. Ama artık insan dünyasındaki yolculuğum neredeyse sona ermişti.

Saat sıfıra doğru geri sayıyordu ve her korkunç tik takta kaderin mengenesinin sıkılaştığını hissediyordum.

"Sorun nedir?" Robyn telefonunda bir oyunda gezinirken odanın diğer ucundan kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin ateşli

Çikolatada yeterince viski yok mu?"

"*Dünyada* yeterince viski yok," diye mırıldandım ve kaşları daha da çatıldı. "Hiçbir sorun yok. Sadece ailevi sorunlar." Sonbahar tatilindeki kamp gezimiz sırasında yaşadıklarından sonra, ona kendi sorunlarımı yüklemeyi doğru bulmuyordum.

Robyn ev hayatım hakkında çok az şey biliyordu - sadece ona anlatmamın güvenli olduğu kısımları. Son derece koruyucu altı ağabeyim olduğunu ve ailemin benden çok "geleneksel" beklentileri olduğunu biliyordu. Benimle geçirdiği yazlar sayesinde bir kavgada kendimi idare edebileceğimi biliyordu.

Kuzenim Faythe. Lisedeki erkek arkadaşım Brian'la hâlâ görüştüğümü, ama telefonlarının sadece yarısına cevap verdiğimi, çünkü ikimizin de telefonda birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmediğimizi biliyordu.

Ayrıca ailemin iyi bir arkadaşının kampüse bir saatten az bir mesafede yaşadığını ve ben okuldayken acil durum irtibatım ve fiili vasım olarak hareket ettiğini de biliyordu.

Bilmediği şeyler Alfa ve infazcı gibi kelimelerdi. Ve Pride, en azından kelimenin şekil değiştiren anlamında.

"Demek bu kampüsteki son gecemiz!" Son kalan sıcak çikolatamı da içip bardağı çöpe attım, sonra da Dolap hâlâ yarısından fazlası paketlenmemiş giysilerle doluydu. "Son giyinen kişi bize bir şoför bulmak zorunda."

Üç dakika sonra, en kısa eteğimin fermuarını çekmiş, en yüksek topuklu botlarımı giymek üzereydim ki, pencerenin dışındaki hareket dikkatimi çekti. Tanıdık siyah bir Pathfinder iki kat aşağıdaki otoparkta bir yere yanaşıyordu.

Hayır.

Daha iyi görebilmek için komodinin üzerine eğildim. Camı buğulandıran nefes, uzun boylu, iri yapılı adamı tanıdım.

arabadan dışarı. "*Orospu* çocuğu!"

Telefonuma cevap vermem gerektiğini biliyordum!

"Bitti!" Robyn seslendi ve göz ucuyla onun giyinmiş bir halde odanın ortasında ayağa kalktığını gördüm. "Julie Cass'le tatlı tatlı konuşmaya hazır ol, çünkü bu katta kendi arabası olan tek içki içmeyen o."

Ben cevap vermeyince Robin yatağının ucundan döndü ve komodinin üzerinden eğilerek bakışlarımı takip etti. "Neye bakıyoruz..." Ne zaman

Sorusu saçmalığa dönüştüğünde onu fark ettiğini anladım. "Kim o ve neden hala bir şey demedin?"

"Bu Jace Hammond." Ayağa kalktım, nabzımdaki otomatik sıçramayı yavaşlatmaya çalışıyordum. Haksız değildi. Tamamen dokunulmaz bir şekilde *muhteşemdi*.

"Bekle, *bu* babanın arkadaşı mı?" Robin dedi ve bakışlarını ayıramadığı belli olsa da sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum ...hangi parçasına bakıyorsa. "Yaşlı olması gerekmiyor mu?" "Yeterince yaşlı. Ve o zamana kadar burada olmaması gerekiyordu. yarın." "Vasim" beni almaya tam on beş saat erken gelmişti.

Park yerinde, Jace cipinin yan tarafına yaslandı ve bir elini kalın, dalgalı kahverengi saçlarında gezdirirken telefonunu cebinden çıkardı. cebindeydi. Bir saniye sonra benimki çaldı ve son iki saat içinde dördüncü kez ekranda onun adı belirdi. Aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Erkencisin," diye tersledim ve Jace şaşkınlıkla ayağa kalkıp yurt binasının yan tarafını taradı.

"Sen nasıl...?"

"Soldan dördüncü, üçüncü kat," dedim ve penceremi bulduğunda Jace güneş gözlüklerini çıkarıp bana sırtıttı. İki kattan bile

Gözleri masmavi parlıyordu ve sırtışı sekiz yaşından beri olduğu gibi midemin derinliklerinde küçük ateşler yakıyordu.

Közden başka bir şey olmayana kadar o küçük alevleri ezdim. beni sıcak tutuyor. Jace bakışlarıyla karşılaşan her kadına aynı şekilde gülümserdi. O sırtışın hiçbir anlamı yoktu ve bunu unutmak benim için tehlikeli olurdu.

Robyn farkında bile olmadan sorunu tespit etmişti. Alfalar genç ve seksi olmamalıydı. Babam gibi yaşlı ve bilge olmaları gerekiyordu.

"Bir saniye içinde kalkacağım." Jace'in sesi içime doldu, az önce çiğnediğim alevleri körükledi.

"Hayır! Aşağı geleceğim. Orada kal." Tartışmadan telefonu kapattım ve Robyn bana sanki az önce kendi kolumu kesmekle tehdit etmişim gibi baktı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Paltomu arıyorum." Yorganımın altında şüpheli bir yumruya baktım ama hızlıca kurcalayınca yastığım olduğu ortaya çıktı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer o adam babama bana göz kulak olacağına dair söz verseydi, ona kesinlikle izin verirdim. Sana gerçekten iyi bakabilecek birine benziyor."

"Bakmayı kes." Dolabımın zemininde yaptığım hızlı bir aramada hırka, dört sutyen ve bütün ay boyunca aradığım saç tokası. Tüm buklelerimi aynı anda yüzümden uzak tutabilecek kadar güçlü olan tek toka buydu. "Mecburen müsait değil."

Umutlu ifadesi çöktü. "Karı mı?"

"Evet, ama kendi kalbi değil. Onun kalbi kuzenime ait. Çok *evli* kuzenime." Vücudu da o hafta yatağını hangi insan kız ısıtıyorsa ona aitti. Tatillerde ve uzun hafta sonlarında pansiyonda geçirdiğim kısa süre içinde en az bir düzinesiyle tanışmıştım.

Beni "Kiddo" diye tanıtmayı hiç ihmal etmedi.

Ceketimden eser yoktu ama Robyn'in ceketini masa sandalyesinin üzerinde asılıydı. "Hey, onu ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Ama belli ki ne ödünç aldığım hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü hâlâ Jace'e bakıyordu. Onu suçlayabileceğimden değil. Her büyük buluşmada ona bakıp ağzımın suyunun akmaması için bir ömür boyu pratik yapmıştım.

Üç buçuk yıldır resmi Alfa'm olarak onunla birlikteydim ama yine de gözümü dikip bakmak istiyordum.

Kapıdan çıkarken "Hemen dönerim," dedim ama Robyn pencereden başını bile kaldırmadı.

İki kat merdiven inip ortak salondan geçtim ve kapıyı açtığımda üzerime soğuk bir hava çarptı. Titreyerek, çimenlerin üzerinde botlarımla otoparka doğru koştum, aniden daha alçak topuklu ayakkabılar seçmiş olmayı diledim. Ve pantolon.

Jace geldiğimi duyunca döndü ve küçük bir heyecan Çenesi gerçekten biraz açıldığında memnuniyet içimi ısıttı. Ama sonra konuştu ve o sıcaklık kayboldu. "Eteğinin geri kalanına ne oldu?"

"Onu on dokuzuncu yüzyılda bıraktım. Cinsiyetçi bakış açınızın hemen yanında."

"Ha!" Gözleri eğlenerek parladı ve ben nefesimi tuttum.

"Muhtemelen şimdiye kadar tanıştığın en az cinsiyetçi adamım."

"Kendini küçümseme. Sen tanıdığım en az seksi erkeklerden birisin."

En yüksek topuklu ayakkabılarımı giymiş olmama rağmen kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu benim..." Sonra şaka yaptığımı anlayınca sırtı geri döndü. "Komik. Bavulun nerede?"

"On beş saat ileride, olması gereken yerde. Neden bu kadar erkencisin?"

Jace'in gülümsemesi soldu ve Alfa, hayatım boyunca tanıdığım parlak mavi gözlerin ve dolgun dudakların arkasından baktı. "Planlar değişti. Konsey'in çiftlikte acil bir toplantı düzenledi." Lazy S, tabii ki. Bir önceki konsey başkanının ölümünden sonra bile hâlâ fiili konsey merkezi olan Teksas'ta, çünkü Alfaların hepsi orada toplanmaya alışkındı. "Uçağımız üç saat içinde kalkıyor."

"Ben konseyde değilim," diye belirttim, toplayabildiğim kadar mantıklı bir ses tonuyla. "Dolayısıyla, çiftlikte bana ihtiyaç yok."

"Baban zaten orada ve seni tatil için eve götürmek istiyor."

"Ben bir yetişkinim ve *sizin* Pride'*ınıza* aitim, onunkinden değil. bana eve gitmemi emretme yetkisi yok." Konsey başkanı *olsa* bile, ki bu pozisyon daha önce kayınbiraderi, rahmetli amcam Greg Sanders'a aitti.

Jace'in kaşları daha da çatıldı ve sırf tekrar gülümsediğini görebilmek için teslim olma isteğime direndim. "Baban emretmiyor, rica ediyor. Güzelce."

"Ve ben reddediyorum." Robyn'in ceketini kapalı tutmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ayrıca kararlılığımı göstermek için. "Güzel."

"Peki, tamam. O zaman sana yukarı çıkmanı ve bazı ihtiyaç malzemelerini bir çantaya koymanı emrediyorum. Şimdi."

"Neden? Babama karşı gelmekten mi korkuyorsun?" Boğazından bir hırıltı yükseldiğinde ve dizlerimin bağı çözülmeye çalıştığında çizgiyi aştığımı anladım.

İçgüdüsel olarak altımda büküldüm. Çünkü Alfa'm kızgındı ve içimdeki kedi bunun benim hatam olduğunu biliyordu.

Jace pozisyonunu hızla benimsemişti ve dünyadaki en genç erkek Alfa olarak aynı zamanda en güçlüler arasındaydı. Onun liderliği dört buçuk yıl içinde üç kez meydan okundu.

Appalachian Bölgesi'nin dört bir yanına yayılmıştı ve rakiplerinin hiçbiri onu yenmeye yaklaşılamamıştı. Dünyada sadece bir avuç kurt kedi vardı. onunla teke tek mücadele edebilirdi ve ben onlardan biri değildim. Olmak da istemedim.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak benim duruşumu taklit etti ve daha o konuşmadan uyarısını duyabildim. "Abigail Wade, eğer

On dakika içinde arabada olmazsan, ben..."

"Ne yapacaksın? Beni saçımdan tutup dışarı mı sürükleyeceksin? Benim için bir ilk olmazdı."

Bu alçakça bir darbeydi ve ona nişan almaya hakkım yoktu, ama Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, öfkesi çok daha kötü bir şeyin ağırlığı altında ezildi.

Sempati.

Kurt kedi dünyasında nereye dönsem acıma ve garip bir şefkatle karşılaşıyordum çünkü diğer Şekil Değiştirenlerin bana baktıklarında düşünebildikleri tek şey on yedi yaşıma girdiğim yaz başıma gelenler ve bu yüzden ne kadar kırılmış olmam gerektiği idi. İşte bu yüzden ben de Hasarlı olduğum kanıtlanana kadar güçlü olduğum varsayılan insan dünyası.

"Özür dilerim." Başımı eğdim ve botlarıma baktım. "Bunu yapmamalıydım.

."

"Hayır, haklısın." Boğazını temizledi ve ben de botlarıma baktım. "Sen daha çocukken hepimiz seni hayal kırıklığına uğrattık ve *ben* de geçen Ekim ayında seni hayal kırıklığına uğrattım. Ormanda ölebilirdin ve bunun tekrar olmasına izin veremem. Bu yüzden eşyalarını almanı ve benimle çiftliğe gelmeni *emrediyorum*. Kendi güvenliğin için."

Bu hiç şüphesiz bir Alfa'nın repertuarında en çok kullanılan ifadeydi ve Jace'ten gelmesi kulağa garip geliyordu. Sanki gerçekten söylediklerine inandım. Ama daha fazla tartışmanın bana bir faydası olmayacaktı, bu yüzden derin bir nefes aldım ve kendimi onun bakışlarıyla buluşturdum. "Peki. Bana on dakika ver." Sonra döndüm ve başka bir şey söylemeden yatakhaneye doğru yürüdüm. ona bir bakış.

Sonbahar tatilinde bana ve Robyn'e olanlar Jace'in suçu değildi. Eğer ona kampüsten ayrılacağımı söyleseydim, teknik olarak Yapmak zorunda olsaydı, en azından infazcılarında birini beni gözetlemesi için gönderirdi, kedi formunda ağaçların arasında saklanırdı. Onu döngünün dışında tuttum. Çünkü izlenmek istemiyordum ve Jace muhtemelen ülkenin az sayıdaki değerli tekirlerinden birinin kendini ölümcül bir tehlikeye atmasına izin verdiği için diğer konsey üyelerinin hışmına uğramıştı.

Ama yaptığım şeyin tüm sorumluluğunu üstlenmiş olmalı -her iyi Alfa'nın yapacağı gibi- çünkü kimse bana hatamdan dolayı bağırmamıştı. Yargı. İki ayda bir yaptığımız görüntülü sohbet sırasında ailem bile.

Jace'e borçluydum, hatta bir Alfa'nın gurur üyelerinden birine duyması gereken normal saygının ötesinde ve bunu ona küstahlıkla ödemek Kabul edilemez.

Yurt odamızda Robyn sonunda pencereden başını çevirip temiz ve kirli kıyafetlerimi büyük spor çantama atarken beni izledi. "Gidiyor musun? Şimdi mi?"

"Babam Noel için eve gelmemi istiyor." Diş fırçamı, şarj aletini ve neredeyse boş bir diş macunu tüpünü tuvalet çantasını, bir önceki yolculuğumdan beri orada duran küçük, kare kutunun üstüne koydum. Sonra makyaj malzemelerimi bir hamlede çantaya attım.

tezgâhtan. "Burada tek başına iyi olacak mısınız?" Tatil boyunca kampüste kalacağı için eşyalarımızı toplamak zorunda kalmayacaktık.

Yurt odasını boşaltmak, o ana kadar gerçekten takdir etmediğim bir kolaylıktı.

"Evet. Kabuslar neredeyse yok oldu. Ben iyiyim, Abby. Gerçekten iyiyim."

Bunun doğru olup olmadığına karar vermeye çalışırken aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. Ormanda olanlardan dolayı çok az fiziksel yara izi vardı.

Sonbahar tatilindeydi ve o piçler onu taciz etme fırsatı bulamamıştı. Yine de, üç arkadaşımızın gözlerinin önünde katledildiğini görmüştü ve çoğu insan şiddeti ya da ölümü yakından ve kişisel olarak görmeye alışık değildi.

Dünyadaki her şeyden çok, ben de öyle olmamayı diledim.

"Tamam. Ailemi tanıyorum, muhtemelen kış tatilinin çoğunda olmayacağım, ama bana ihtiyacın olursa daha erken gelebilirim. Konuşmak istersen ara. Tamam mı?"

"Söz veriyorum." Aynada bana gülümsedi. "Şimdi git ailenle Noel'i kutla."

Ailemle Noel.

Annem başımda dikilir ve dört yıl önceki o yazı atlatamadığıma dair kanıt bulmak için söylediğim her şeyi analiz ederdi. Benim Babam göz ucuyla beni izler ve pek de belli etmeden Brian'dan ve onun ne kadar başarılı bir infazcı olduğundan bahsediyor, yuva kurmaya hazır olduğuma dair herhangi bir işaret arıyor ve ailemi Büyükanne ve büyükbabalar.

Kardeşlerim, son dakika Noel alışverişi sırasında sokakta kapılmayayım diye beni kasabaya kadar takip ederlerdi ve Geniş koruma ekibime rağmen bana bakmaya cesaret eden her adamı zihinsel olarak parçalardım.

Noel için eve gitmek, hapishanede geçirilen Şükran Günü kadar eğlenceli geliyordu.

İyi tarafından bakarsak, muhtemelen jambon olur.



"Peki, bu kadar acil olan ne?" Çantamı arka döşemeye attıktan sonra Jace'in SUV'unun yolcu koltuğuna geçtim. Bakışları kısa eteğimin yukarı kalktığı kalçalarımın takıldı ve aniden Nabzındaki sıçrama sevindiriciydi.

Beni ve beni de onu milyonlarca kez çıplak görmüştü ama çıplaklık çoğu şekil değiştiren için pek bir şey ifade etmez çünkü kedi formuna dönüşmek ve bu formdan çıkmak için gereklidir. Şekil değiştirenler görmedikleri şeylerden tahrik olurlar. Ne *neredeyse* görüyorlar. Stratejik olarak yerleştirilmiş dantel veya ipek panellerin arkasında veya altında sergilenen etin ima ettiği niyetle. Sergilenen et, içinde özel, belirli bir hedef kitle için.

Belli nedenlerden dolayı iç çamaşırları şekil değiştirenler için büyük önem taşır.

Ama Jace bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Sanki iç çamaşırlarımın neye benzediğini merak ediyormuş gibi.

Ben güldüm, o da kızardı - daha önce hiç bir Alfa'nın kızardığını görmemiştim.

Öfkeden başka bir şey yoktu. Sonra doğruca ön camdan dışarı baktı ve nabzını yavaşlatmak için bariz, kararlı bir çaba gösterdi.

"Jace?" Dedim ve o da boğazını temizledi.

"Hmm?" Vites kolunu geri vitesine taktı ve bir Park yerinden geri geri çıkarken dikiz aynasına bakmanın üretimini.

"Acil durum mu? Neden çiftliğe gidiyoruz?"

"Oh. Birileri insanları öldürüyor ve yerel haberler bu hikayeyi ele aldı."

"Yerel mi?" İyi değil. "*Ne kadar* yerel?"

"Bizim için mi? Hem de çok. Kurbanların hepsi bizim bölgemizde öldürüldü." Jace otoparktan çıkarken önce sola, sonra sağa baktı ve ayrıntılar neredeyse mantıklı bir şeye dönüşmeye başladığında midem sıkıştı. "Şu anda polisler başıboş dolaşan vahşi bir hayvan olduğunu düşünüyorlar ama eğer o haydutu bulup ortadan kaldırmazsak

faullü oyun. Ya da dışarıdayken adamlarımızdan birini vuracaklar.

Bu efsanevi kara pumayı avladıklarında, insanların dışarıdaki en tehlikeli şey olmadığına dair biyolojik kanıtları olacak. Konsey kendi kendine savunma moduna geçtiler. Ortaya çıkmamızı engellemek için ne gerekiyorsa

yapacaklar." "Katilin bizden biri olduğuna emin misin? Bir gök gürültüsü kuşu ya da

bir bruin?" Lütfen *bir gök gürültüsü kuşu ya da bir bruin olsun*. Kuş ve ayı değiştirenler de en az kurt kediler kadar vahşi olabilirdi ve eğer bir kedi değilse, bu bizim sorumluluğumuz değildi.

"Kesinlikle bir kedi," dedi Jace ve çok sert bir dönüş yaptığında kucağına düşmemek için kapının kolunu tutmak zorunda kaldım. Hâlâ bir Alfa gibi araba kullanmıyordu. "Ama muhtemelen bizimki değil."

Parçalar yerine oturdukça, "Başıboş olduğunu düşünüyorsun," dedim. "Cesetleri inceleyemedik, oraya önce polisler geldi ve İçeride kimsemiz yok ama Appalachia'da doğal yaban kedisi olmadığını biliyoruz." Ya da şekil değiştirenlerin yoğun olarak yaşadığı başka bir yerde. Doğal kediler bizden vebadan kaçır gibi kaçarlardı. "Öyleyse *bu* bir başıboş," diye devam etti. "Çünkü eğer içimizden biri yoldan çıktıysa, hepimizin başı büyük belada demektir."

Ama yüksek sesle söylemediği bir şey vardı.

Genç alnındaki yepyeni Alfa çizgileri, onun da başıboş olmasını göze alamayacağımızı gösteriyordu. Bölge konseyinde Faythe ile birlikte destekledikleri kararın oylanmasına bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

ABD tarihinde ilk kez, konseyden, tamamen sokak hayvanlarından oluşan bir Pride'ı resmen kabul etmesi isteniyordu.

serbest bölgelerden birinde kendilerine ait bir bölge oluşturdular.

Faythe'nin kocası Marc -babası tarafından çocukken evlat edinilmiş bir sokak köpeği- potansiyel yeni Pride'la irtibat kuruyor, tüm T'lerini çaprazlamalarına yardımcı oluyordu.

Bir sonraki toplantıda kendilerini tanıtmak için.

Eğer konsey katilin başıboş olduğunu keşfederse, bu karar asla geçemeyecekti. Jace, Faythe ve Marc'ın sokak kedileri ve Pride kedileri arasında kalıcı bir barış getireceğini umdukları proje, daha hiç fırsat bulamadan başarısızlığa uğrayacaktı.

"Bu yüzden seninle çiftliğe gelmem gerekiyor," dedim ve Jace bana küçük bir baş selamı verdi. Eğer çiftlikte katil bir başıboş varsa Appalachian bölgesi, babam tatil için kulübede kalmamı istemezdi. Jace muhtemelen güvenlik önlemlerini üç katına çıkarmış olsa da annesini ve kız kardeşini korumak.

Tekir köpekler riske atılamayacak kadar nadir ve değerliydi ve doğurganlık çağındaki iki tanesinin aynı evde olması, muhtemelen kendi türünden bir dişiyle hiç karşılaşmamış olan bir sokak köpeğinin cazibesini artırmaktan başka bir işe yaramazdı.

"Yani tarih tekerrür mü ediyor? Büyük, güçlü erkek kedi, çaresiz konsey başkanının kızını kendi iyiliği için okuldan eve sürüklemeye mi geldi?"

"Faythe için yapılacak en doğru şey buydu ve senin için de yapılacak en doğru şey bu. Ama çaresiz olmaktan *çok uzaksın*." Jace'in sesi hayranlıkla çınılıyordu

Bu içimi ısıttı. "Ormanda sığ mezarlarda çürüyen ve bunu doğrulayabilecek birkaç avcı tanıyorum." Benimle gurur duyması yersiz bir nostaljiye dönüştü ve kafamda alarmlar çalmaya başladı. "Faythe sana iyi öğretmiş."

Bana verdiği sıcak gülümseme -eğer bana yönelik olsaydı- harika hissettirirdi. "Jace... Ben Faythe değilim."

Tekrar güldü ve içindeki alarmlar sönmeye başladı. "Bunu duyduğuma sevindim. O işin içindeyken işler hiçbir zaman benim lehime sonuçlanmıyor. Ancak *sen...*" Bana mavi gözlü bir bakış daha attı ve nefesimi tuttum "Sen benim yeni şans tılsımımsın. Kiddo."



Abby ve Jace'in hikayesinin devamını 2014'ün sonlarında çıkacak olan LION'S SHARE'de okuyun. Bu serinin gelecek kitapları ya da Rachel Vincent'in diğer kitapları çıktığında haberdar olmak istiyorsanız, [buradan](#) e-posta listesine kaydolun.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.